

د حسرت اوښکې

(شعري ټولگه)

شاعري
مکتب طبع و ادب
Ketabton.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

کتاب پېژندنه:

.....

د کتاب نوم: د حسرت اوښکې
شاعر: محمد طاهر قلمدوست
اړیکه: ۰۷۰۸۴۷۰۶۹۸
کمپوز: عبدالوهاب مومند
اړیکه: (۷۴۹۰۴۳۸۳۴) wahabmomand90@gmail.com
خپړندوی: بغلان ادبي بهیر
خپرنځی: شمال خپړندویه ټولنه/مزار
چاپ شمېر: ۵۰۰ ټوکه
چاپ وار: لومړی
چاپ کال: ۱۴۰۱ ل / ۲۰۲۲ ع کال
کچه: رقعي

ددې کتاب د چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق
له خپړندويي ټولنې سره خوندي دی!

ډالۍ:

خوږېدلي هېوادوالو ته!

تر اېرو لاندي غمې

هر څوک شاعر دی خو هر څوک شاعري کولی نه شي. شعر پنځه اساسي عناصر لري، چې د هر انسان په وجود کې نغښتي دي، خو هر یو یې د رابرسېرولو جوهر نه لري. هره مرموزه، ښکلې او عاطفه لرونکې وینا؛ چې د فکر، خیال، تصور، آهنگ او د احساس توکي ولري، شعر رامنځته کوي. ځینې شاعران داسې وي چې په شعر کې ښکلا ته ژمن پاتې کېږي او ځینې شاعران بیا په شعر کې فکر پالي، زه بیا د دوی ترمنځ د بېلوالي پوله نه شم رامنځته کولی، ځکه ژوند هم ښکلی دی او هم دې ته اړتیا لري چې انسان یې د ښکلا لپاره پرې فکر وکړي. زه چې اوس د کوم شاعر پر شعرونو غږېږم، د بغلان ولایت داسې مخور شاعر دی، چې پر دوه ملي ژبو شعر وايي او په خپل شعر کې د ښکلا څخه ډېر فکر پالي، خپلې تجربې بیانوي، تر څو زلمکي ځوانان د ژوند سمې لارې ته بدرگه کړي.

شاعري جرئت غواړي او الهام ریاضت ته اړتیا لري، تر څو پالنه یې وشي، همدارنګه ښه شعر هغه وخت ویل کېږي چې قلم را واخلو او د کاغذ سپین ډګر ته را ودانگو، خو که مو وېره پیدا کړه، نو بیا هېڅکله شعر نه شو لیکلی، قدرمن استاد (محمد طاهر قلم دوست) خپل مخاطب ته همدا وایي: چې ته ما له شعر ویلو نه مه ډاروه، زه یې خامخا لیکلی شم او دا چې څنګه به وي؟ بېرته ما پورې اړوندېږي:

اسانه شاعري نه ده چوپ کېنه قلمدوسته

که وشومۀ د خلکو د خندا په تا یې څه

قلمدوست صاحب یو وخت ما ته یادوونه کړې وه، چې ده تر شپږم ټولگي پورې عصري زده کړې کړي دي، خو له شاعرۍ څخه یې داسې ښکاري چې د خدای تعالی یوه ورکړې ډالۍ ده:

تعلیم مې دومره نشته قلمدوسته گرم نه یم
کله ادیبانه غزل او کله عامیانه کړم

ځینې وخت شاعر د ریاضت په پایله کې دومره ښکلي شعرونه وایي، لکه څنگه چې له گل گلاب څخه ښکلي عطرونه خپري او بلبلان ترې راغونډ وي، د همدې ریاضت شپې څخه بیا شاعر دومره خوند اخلي چې مدام ځانگړتیا خوشبوي او له خپل ځان سره د دنیا په اړه غږېږي، ما مخکې هم یادوونه وکړه چې قلمدوست صاحب د افغانستان په دوه ملي ژبو عالي شعرونه لیکي، دی خپله وایي:

ما پرېږدئ له قلم سره تنها یوه شېبه
چې ولیکم غمونه د دنیا یوه شېبه

په پښتو او په دري ژبه شعرونه
قلمدوست غوندې جوړ کړی متون چا دی

د محمد طاهر قلمدوست په شاعري کې مینه، وطن پالنه، پردېسي، د ښځې حجاب، د ځوان لارښوونه او نصایح مضامین ډېر برجسته راټول شوي دي، قلمدوست صاحب وایي: چې پخوا شاعر نه وم، لیکلی مې شول خو د زړه خبره مې ویلې نه شوه، اوس یې چې ویلی شم خو لیکلی نه شم، مانا دا چې د ځوانۍ انرژي ورسره نشته، دا خبره د نورو لپاره درس دی، چې ځواني د خدای تعالی ستر نعمت دی:

اوس چې ویلی شم، لیکلی نه شم
لاسونه رېږدي، ټینګولی نه شم

په فاني دنیا کې د انسان شته والی موقتي دی، مرګ حق دی او هیڅا دا دنیا
تل ساتلې نه ده، په دې دنیا کې انسان یواځې یو کرکټر دی او ژوند کول
یې لوبه ده، که همدا انسان نن وي او که نه؟ خو لوبه «ژوند» دوام لري
او پر ځای یې بل کرکټر «لوبغاړی» راځي، یواځې هغه څه چې موږ په
هغه دنیا کې په درد لګېږي، د انسان خپله اعمال دي:

دنیا لکه پیاله د میو ګرځي لاس په لاس
مدام نه وي یو چا سره مینا دغسې ده

نه کول دنیا پورې خوارې که پوهېدلی څوک
هسې یقین نشته ده خو کاشکې چې لیدلی څوک

د همدې پورتنۍ وروستي بیت پر مانا صوفي شاعر «عبدالرحمان بابا» هم
وايي:

دا دنیا په احمقانو ده ودانه
دانا نه کا په دنیا باندې غرض

د ګوتو په شمار قافیوي جوړښت کې قلمدوست صاحب د قافیو ګرامري
تړښت خیال نه دی ساتلی، کېدای شي یو لامل یې دا وي چې د نوموړي د
دري شاعري اغېز پر پښتو خور شوی وي. لکه: په ۵۴ مخ غزل کې «تبی»
چې بنسټه نوم دی، نو شاعر د نورو قافیو همغږۍ لپاره چې نارینه کلمې
دي، دې کلمې ته هم د نارینه کلمې بڼه او تلفظ یې ورکړی دی.
همدارنګه ۶۶ مخ غزل کې شاعر د (ګاونډی، نری او پردی) کلمو لپاره په

وروستيو بيتونو کې د (ږلۍ او بتۍ) بڼه د نارينه کلمې (ږلۍ او بتۍ) په شکل راوړي دي.

د مخور شاعر (محمد طاهر قلمدوست) د شاعرۍ په اړه ځکه «تر اېرو لاندې غمۍ» تر سرليک لاندې وغږېدم، چې غمۍ تل ارزښتمن وي، ولو چې تر اېرو لاندې هم شي نو بيا يې هم ارزښت خوندي وي او هر يو يې د پلټلو هڅه کوي، چې څنگه تر سترگو شي نو بيا يې هر يو خپل مال گڼي. ډېر مشهور شاعران دي، چې بڼه شاعري کوي او بڼه مضامين په خپل شاعري کې رانغاړي، د قلمدوست صاحب شاعري هم زما پام يې هغه اړخ ته را اړولی دی، چې د ځينو مشهورو شاعرانو په څېر د مضامينو له اړخه د مرام هماهنگي يې يوه ده، يو درد لري او يوه خبره په بېل انداز سره کوي، دروېش روښان وايي:

ښار مې هديره شوه، هديره تر ښاره لويه شوه
نور به په پردي جنگ کې لا څومره تاوان وکړمه

په همدې موضوع کې مې قلمدوست صاحب وايي:

د وطن نيمايي خاوره هديره شوه
ماشومان مو يتيمان شول ځکه ژاړم

همدارنگه په بل ځای کې بخت الله رښتين وايي:

اتن کې ټول وو راسره او جنگ کې وتښتېدل
رښتینه! څه د ايجر اگانو ملگرتيا مو وکړه

قلمدوست صاحب يې بيا په بل طرز داسې وايي:

ياران ورنه چاپېر لکه مچان وو په هستۍ کې
اوس وينمه سوړ شوی دی بازار د قلمدوست

ددې ترڅنگ د تعلیم ارزښت، واقعي مینه، له بازاری مینې تېښته، خپله شاعر ته لارښوونې، نهیلی، د زړه نازک والی، د سوشل مېډیا منفي اغېزې، د کار ارزښت، د صنایعو اعلا کاروونه، د ښځې غلامی، له گاونډیو هېوادونو سره سیالي، د وطن مینه، د مور او پلار احترام، د ځوانۍ ارزښت، د همسایه خیال ساتل، د لوڼو خرڅول، داسې تعبیروي چې د دوی پلرونه تاجران بولي، همداسې ورته لا ډېرې موضوع گانې د قلمدوست صاحب په پښتو اشعارو کې رانغښتل شوي دي، زړه مې غواړي چې د قلمدوست صاحب په شاعرۍ لا ډېر وغږېږم او ډېرې سپینې پانې پسې تورې کړم، خو د کتاب د سریزې اصول راته اجازه نه راکوي، گنې په زړه مې ډېرې خبرې پاتې شوې، د ادب لارښوونکو، استادانو او بلبانو ته بلنه ورکوم، چې د قلمدوست صاحب په شاعري باندې خپل د قلم طبعه وازمایي، ځکه نوموړي شاعر له قلم سره یاري ښه پاللې ده او د زړه خواله یې په آهنگینو لفظونو په شاعرانه انداز کې د ستایلو وړ ده، نورې خبرې به «تر اېرو لاندې غمې» اړوند دوی به کوي، زه باوري یم چې پخوا او وروسته له دې هم هر ادبي مجلس به د قلمدوست صاحب په اشعارو ښکلی ښکاري، نو ځکه وایم:

محبوب د شاعرانو چې ازاد وایي شعرونه
شاعر قلمدوست هم مې رابللی که راځي

په ډېره ادبي مینه

عبدالوهاب مومند

۱۴۰۱/۶/۱۸

بغلان

د حسرت پاڼه

د قتيبه ټاټوبي د قيمتي غميو ډک کان دی، د کرکر د گلونو بهار بې خزانه
موسم او د چونغر د بلبانو ترنم يې د اهنو ستړيا فرهنگ سره له آره نا
اشنا دی، د حریت او نصیحت زمزمې يې په طبیعت کې انگازې کوي،
ښايي په قره باتور کې توراليو تاریخ، لکه د چشمه شېر د شنو اوبو روان
کاروان همداسې ځلېدونکي خلق شوی وي، نه به يې د محدثينو په گلېن
کې د روایاتو کمی راشي او نه به يې دا خاورینه ګرځه د ورکو اتلانو
تاریخي پاڼو د زړښت حسرت وڅوري، ته وا دې خاورې ته داسې دعا
شوې چې په هره باندېه کې يې ناتوړل شوي غمي پراته دي.

دقيق يوې لسيزې وړاندې د شعر الهام څپې د کرکر د گلونو په بڼ کې په
محمد طاهر قلمدوست خپلې وزرې وغږولې، هغه يې د مرموز ژونده
رابهر کړ، يو پټ غلی احساس چې په سينه کې يې دننه بلېده، هغه لمبه د
عشق په داسې رسوايي بدله شوه، چې د حسرت اوښکو پاڼې يې رنگينې
کړې.

زه پر ومه پخوا تر دې چې نه وم مين شوی

کارونه د تقدير و ميننتوب مې بهانه شوه

د ژوند مزل سپين ږيري قلمدوست د بدن غړي کمزوري کړل خو د زړه
شوق يې ماتوی ونشو، د بدن د غړو درد سربېره قلمدوست له داسې درده
کړېږي، چې د احساس اوښکې يې د پاڼو پرمخ ناڅي، اوس يې له درده
چم خبر شوی، د هغه درد رسوايي د حسرت اوښکې جوړې کړې دي.

شعرونه د ډېر درده لیکل کېږي قلمدوسته

ټول خلک شول خبر ستا په ژړا کلي په کلي

قلمدوست د خپل عمر تقریباً اته لسیزې مزل پای ته رسولی، د طبیعت ناخوالو له خو اړخه پوخ کړی، د عمر په وروستیو شېبو کې یې د مینې سودا وکړه او د عشق د ښار سرگردان سوداگر شو، قلمدوست د نصیحت او ښېگڼې سودا په خلکو وړیا پلوري.

اوس چې ډوب شوی یم په عشق کې بیا وتلی نشم

سزا مې دا ده، نا بیره دا سودا مې وکړه

د مینې دا سوداگر د عشق له هتۍ نه صبرېدونکی برېښي، ان چې خپل ځان پورې هم حیران دی، د مینې له سمندره خړوب شوي زړونه د عمر تر پایه مین پاتې کېږي.

په بودا توب کې قلمدوسته عاشقي نه ښايي

نو چې تراوسه زه کومه نو بلا مې وکړه

قلمدوست د وخت ارزښت لکه الهي نعمتونه په کره ډول پېژندلی، ژوندانه د وخت او وار کاني په خپل ځای درانه بولي، د هغه تللي حسرت په حسرت کې اوبښکې بې مزې گڼي چې د بخت مزي یې په وخت نه وي تړل شوي، هغه د وخت او وار ارزښت او د مړو فرصتونو پسې د حسرت اوبښکې د انسانانو مخته داسې انځوروي.

هر کار په خپله وخت کې ښه کېدای شي قلمدوسته

نو وخت د وخته تېر وو په زارۍ کله کېده

قلمدوست د نصیحت انگازي اعلا او ادنا لپاره لکه تلل شوي کاني پوخ
وزن لري، د راتلونکې پښېهان حسرت خوړونکې غواص ته د طبیعت
نامنظم مخ لوخوي، چې د ژوند د سمندر کړلېچونه یې په ذهن کې سرینس
وي.

دنيا تل برقرار نه وي کله څنگه کله څنگه

تل دا حسن دیار نه وي کله څنگه کله څنگه

قلمدوست د ابادۍ معمار ښه پېژندلی، معلم په توره شپه کې د ټولنې
بلېدونکې روښانه ډېوه د هر کاسب د سترگو لید بنسټ ګڼي، لکه د مستو
خپو لاندې د سمندر قیمتي تل، کټ مټ لکه د مېوه لرونکې مېوې رېښه
چې دنیا ته یې د ثمر ښاخونه غوړولي دي.

اساس د ابادۍ د هر وطن وي معارف کې

روزلي د معلم ټول ماهران د معارف کې

ټولنه لکه د رنگونو دوکان له بېلابېلو اقشارو جوړه ګډوله ده، د هر رنگ
بازار دی، انسان به د هغه رنگ اغېز اخلي چې کوم سره لاس او ګرېوان
وي، دغه رنگونه کله د رسوايي حد کې د وفا جامونه ماتوي او کله د
محراب له انگرېه معصیت خړوبوي، داسې چاپېریال کې د قلمدوست له
قوله حیا د معاملاتو له بهیره بهر ګوهر ده.

غله چې کله غلا کړي په تیاره کې ورته ورشي

دوستان او اشنايان بيا په رڼا دې غولوي

د کایناتو مالک د ریاضت کلا ته خپل د بښنې وړ پرانیستی دی، د
معنویت مشتریانو ته د دې پټ وړ رښتینی راز ښه مالوم دی، له دې ښاره د
هرې نیاز غوښتنه روا ده، لکه په نیمو شپو کې د مالک سره د عابد
نیازونه، که د رحمت وزر یې په سر لاس تېر کړ د دارینو شتمن یوازې
هم دی وېوله.

کوم شی که دې پکار وي قلمدوسته ورشه واخله

خرڅېبري په ارزانه په دوکان د نیمې شپې

د حسرت اوبښکو کتاب باندې به علمي بحث د نظر خاوندانو ته پرېږدو،
په پای کې محترم استاد محمد طاهر قلمدوست ته د هغه د لومړنۍ پښتو
شعري ټولګې (حسرت اوبښکې) چاپ مبارکي ورته وایوو، هیله من یوو
راتلونکي نسل د دردمن قلمدوست د حسرت اوبښکې د قلمدوست صیب د
هیلو په زرغون پسرلي سره وړ وچې کړي، له لوی رب ج د کرکر گلونو
کاروان همداسې روان او ګړندی غواړو.

په ادبي مینه

بغلان ادبي بهیر

عبدالمبین صافی

حمد

اې ربه تل تر تله برقرار ته يې ته
د خپل عباد د حاله خبردار ته يې ته

يوآخې يې دايم قايم ملک د ټول جهان
بې نايب او وزير او مستشار ته يې ته

تغير او بدلون نه لرې همېشه برقراره
حي القيوم د ټول جهان واکدار ته يې ته

صبور يې، هم بصير يې، هم سمیع او هم بديع
قادر يې توانا او برد بار ته يې ته

اگاه يې په گناه د بندگانو په هر وخت
پټېږي، نه د تا نه خو ستار ته يې ته

تور مخی قلمدوست او امېدوار دې د رحمت يم
په خپل کرم مې وېشه غفار ته يې ته

نعت

بېشکه د ټول انس او جان سردار دی محمد^(ص)

په ټولو انبياوو علمدار دی محمد

اول دی په باطن پيدا صورت کې اخيرين دی

د حضرت بابا صاحب افتخار دی محمد

شپه او ورځ ژړل د گناهگار امت د پاره

امت د پاره تېر د مور او پلار دی محمد

په روی دده جهان او کاینات دي پيدا شوي

الله ته ډېر محبوب او هم رویدار دی محمد

زه یمه قلمدوست او امتي د محمد یم

شفیع د مجرمان زما بادار دی محمد

مناجات

ربه! ما او زما يار په لاره سم کړې
د توفيق او کاميابي مې هر قدم کړې
عمر تېر شولو په لهو او لعب کې
ستا له وېرې دواړه سترگې مې په نم کړې
زه حيران او خوار و زار په زړه زخمي يم
په خپل فضل پرهرونه مې ملهم کړې
گناهونه زما وښيې اي ربه!
د قيامت د خرخسونه مې بې غم کړې
په محشر کې چې وي لمر د سر له پاسه
د رحمت سيوري مې لاندې په کرم کړې
قلمدوست يمه اي ربه گناهگار يم
په خپل فضل دې مې بچ له جهنم کړې

غزل

حيران یمه دوستانو عجیبه زمانه شوه
وروڼه شول پردي او تر مطلبه یارانه شوه

دوکه او فریبونه په یو بل باندې خرڅېږي
په چل روان دي خلک اشنایي یې رندانه شوه

زه پر ومه پخوا تر دې چې نه وم مین شوی
کارونه د تقدیر و مین توب مې بهانه شوه

ناصر چې نصیحت راته کاوه په پټه پټه
قسمت وگورئ خلکو! رسوایي مې هنگامه شوه

سهار چې شي د ښځو اجتماع جوړ شي بازار کې
دوستانو چاته وژاړو عجیبه مېړانه شوه

وینا دې هېڅ څوک نه اورې چوپ کښه قلمدوسته!
چې پت غیرت لري، د هغوی تریڅه ژوندانه شوه

غزل

زړګۍ مې ژاړې لکه وريخ چې په پسرلي وژاړې
لکه ماشوم چې مور يې مړه وي په ځګېروي وژاړې

لکه کوچۍ چې باروي کډه ايلبند په لورې
يار يې د يار له غمه ناسته په کېږدۍ وژاړې

د يار د غمه زه چې ژاړمه په چنغو چنغو
لکه بندي په جېلخانه په بې وسۍ وژاړې

چې کمبختي ته مې نظر کړمه بيا وژاړمه
لکه حاکم ته چې محکوم ډېر په زارۍ وژاړې

چې تېروي عمر مستۍ او خنداگانو کې تل
داسې وخت را به شي چې ډېره په سختۍ وژاړې

نو قلمدوسته! ته چې ژاړې بيا قلم خو دې هم
در سره ژاړې بيا به هم په عاجزۍ وژاړې

غزل

ژمی را روان دی په وطن کې کار او بار نشته
پېژني ډالر خلک یو بل پورې غمخوار نشته

نه سوځي په حال د بېوسانو د چا زړه ولې؟
رحم په مظلوم نشته او هم د خدایه ډار نشته

نه گوري خپلوي ته چې په لاس کې ورته ورشي څه
ورور ته د ورور قدر روپیو په مقدار نشته

څنګه زمانه شوه د حقدارو حق پایمال شولو
مشر کشر نشته احترام د مور او پلار نشته

خومره چې خبرې کوي خلک د یو بل سره
وي په چل روانه او رښتیا یې په گفتار نشته

راشه قلمدوسته! چې و خدای ته عریضه وکړو
پرته د هغه نه بل د هېڅ چا اقتدار نشته

غزل

هغه کوڅې ته چې ورتلې هغه دلدار نشته اوس

چې مې لېږلو یار حضور ته ها رېبار نشته اوس

په زړه زخمي د غمازان د لاسه یمه ربه

ته پرې خبر یې څه پرې وشو ها دربار نشته اوس

نن په دنیا کې څه چلېږي ټول دوکه او چل دي

چې صداقت پکې خرڅېده ها بازار نشته اوس

چې راسره وو په هر ځای کې ښه ملګری همېش

چېرته به ولټوم خدایه هغه یار نشته اوس

د اخلاصمنډو ورته لیکه و زیارت د پاره

زمان بدل شو څنګه وشو ها مزار نشته اوس

نو قلمدوسته عالمان خو دي هغه عالمان

چې په زړه کېني د سړي هغه گفتار نشته اوس

غزل

خوانیه! ولاړې رانه چېرته به دې بیا لټوم
ورک مې کړی یې په کلي په بېدیا لټوم

هغه یاران چې صادقان وو خدایه چېرته لاړل
یاران خو ډېر دي، مگر زه ها ملګرتیا لټوم

چې راسره وو خو په قدر یې زه نه پوهېدم
رانه چې تللي دي ادې او هم ابا لټوم

ادې وه څومره مهربانه او ابا مې غمخور
ورته خوښي او خوشحالي اوس په دعا لټوم

سیند د دنیا ده د څپو نه ډکې خیال وساته
ګوره چې ډوب نه شي چې بیا به دې په چا لټوم

غمجن مه کېږه قلمدوسته زه دې یم ملګری
زه همېشه د عزیزانو خوشحالتیا لټوم

غزل

چې نازېدمه پر تا ډېره اشتباه مې وکړه
چې ناليدلې مې ځان گډ کړلو خطا مې وکړه
زه وم ساده او د پي مخو په چل نه پوهېدم
په يارانۀ کې په هغه گمان د تا مې وکړه
اوس چې ډوب شوی يم په عشق کې بيا وتلی نه شم
سزا مې دا ده نا بېره دا سودا مې وکړه
عهد مې کړی و چې نوره عاشقي نه کوم
دا ستا گلرنگ مخ مې چې وليدله بيا مې وکړه
په بوډا توب کې قلمدوسته عاشقي نه ښايي
نو چې تر اوسه زه کومه بيا بلا مې وکړه

غزل

د انسانانو په جامو کې پرانګان وينمه
انسان په شکل وي خويونه د حيوان وينمه
ګاونډي يې نه لري سوکړک ټول ماشومان يې وږي
او د حاجي صاحب په کور هر وخت مهمانان وينمه
حيا او شرم وکړه بار ددې وطن نه لاره
ټول رواجونه په وطن کې د غريبان وينمه
رانجه په سترګو او نکريزو په لاسو د کوره
وځي بازار ته تر ماسامه فاسقان وينمه
اي وطنوالو! افغانان خو بې غيرته نه وو
دوی باندې څه وشول چې اوس يې بې پتان وينمه
ته غاړه خلاص کړه قلمدوسته او ليکنه وکړه
هغه چې نه قبلوي بيا يې په ارمان وينمه

خورکۍ

ته مسلماننه يې پتمنه او دينداره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکرونه د بازاره خورکۍ

سياسره ښه ده چې په کور وي ناسته
د نارينه نه يې وي هره خواسته

د کوره مه وځه چې نه به وي بېماره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکرونه د بازاره خورکۍ

کوم شی که درته ضرورت پېښېږي
يا کومه بله مصلحت پېښېږي

کوم چې مطلوب به دې وي، وغواړه د پلاره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکرونه د بازاره خورکۍ

شیطان دښمن زموږ د دين دی
ناست په هر ځای کې په کمين دی

لږه خيال ساته کور کې کېنه په قراره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکرونه د بازاره خورکۍ

ښځه په کور کې په پرده وي

ښه په عزت او دبدبه وي

يو څه پام وکړه اخرت ته دې سرداره خورکۍ

راځه نور بس کړه چکرونه د بازاره خورکۍ

قلمدوست ستا ديني ورور دی

او ستا له غمه تل په شور دی

نصيحت واوړه ووېرېږه له قهاره خورکۍ

راځه نور بس کړه چکرونه د بازاره خورکۍ

غزل

قلم مې ژاړې لاس مې رېږدي څه ليکلی نه شم
د غم کتاب مې دی پرانيستی خو لوستلی نه شم

د زړه کونجونه مې دي ډکې د غمونو ځینې
رقيبہ ستا د لاسه هېڅ چا ته ښودلی نه شم

غم چې د غم د پاسه واچوي ځایېږي کله؟
زړه به مې وچوي نو څه وکړم ساتلی نه شم

ارمان مې پاتې د نگار دی د بوسې په زړه کې
يارانو گورئ! حيا راشي بيا غوښتلی نه شم

هغه جامونه چې مې سر کړه مخکې ښه په مزه
برېره شوه سپينه اوس شرمېږمه څښلی نه شم

زړگی مې ډک دی د غمونو قلمدوسته ياره!
چې خپه کېږي پرې اشنا ځکه ویلی نه شم

غزل

که مرګي پرېښودم بهار ته بیا غزل لیکمه
ټپې، چار بیته، رباعي ور سره مل لیکمه
زه خپله زور یم طبیعت مې د ځواني په لورې
مخه دې کړې نو مجبور یم چل او ول لیکمه
مخکې د شعر او شاعري فکر مې نه وو په سر
اوس چې لیکمه د عسل په ځای حنظل لیکمه
مضمون یې تریخ شي رانه زه پخپله نه پوهېږم
ګمان مې دا وي چې خواږه لکه عسل لیکمه
یمه بېتابه لاس مې رېږدي سپین ږیری یمه
نو ځکه کله به د ځان کله د بل لیکمه
زه قلمدوست یم ژوند مې تېر شو له قلمه سره
څه باک یې نشته چې د غل په ځای کې مل لیکمه

غزل

په لار روان گوتې شمېرم، غږېرم ځانه سره
ناکام د مينې يم، ژړېرم دارمځانه سره

بېلتانه ډېر يمه رټلې هوسېرم زړه کې
داسې وخت را به شي چې ووينم جانانه سره

دومره جفا چې پر ما کړې ده گناه مې څه ده
دا زما خواست دی چې يې عمر شي خپګانه سره

که ټول عمر په جېلخانه کې تېر شي سخته نه ده
رب خو دې مه کېنوه يو گړۍ نادانه سره

زه قلمدوست يم ځورېدلی د اشنا د لاسه
وداع به وکړمه په چېغو د جهان سره

غزل

دا دور د ژوندون په يوه حال نه پاتې کېږي
بنايست د سپين بشر او د شين خال نه پاتې کېږي
مدام زما زارۍ او د خوبانو حسن نه وي
مغرور مه کېږه گلې ستا جمال نه پاتې کېږي
دنيا ځای د ازمون دی صداقت وکوه ياره
اوس خلکو سره ښه کړه بيا مجال نه پاتې کېږي
هر څوک که پخپل حق باندې قانع اوسي يارانو
وهل ټکول نه وي بيا جنجال نه پاتې کېږي
ملت که په نفاق اخته شي گوره قلمدوسته
وطن به شي بر باد بيا استقلال نه پاتې کېږي

غزل

عادل زما د سترگو تور دی

عادل رڼا زموږ د کور دی

ددې سره مې غم غلط شي

عادل زما د زړه ټکور دی

کور او ماحول پرې ښه ښکارېږي

باغچه د زړه مې پرې سمسور دی

ماشومان ډېر دي خدای دې ډېر کړي

خو هغوی نور دي عادل نور دی

دعا کوم ورتنه د اخلاصه

ان شاء الله! رب ته منظور دی

که قلم دوست ورنه خپه شي

بيا خامخا ورتنه پېغور دی

غزل

ډېوه د علم په وطن کې فروزان کړې ربه
هر يو بچي د افغان ښه ښه عالمان کړې ربه
علم به څه کړې چې عمل دې د اخلاصه نه وي
پخپله علم باندې مونږه عاملان کړې ربه
نشته ده علم چې د ژبې په نفاق اخته يوو
تاجک، پښتون، هزاره، ازبک افغانان کړې ربه
هغه چې دا نفاق جوړ کړی دی زموږ په منځ کې
ته يې زموږ د حاله زياته پرېشان کړې ربه
هر يو وگړی د وطن دی د افغان په نامه
نفاق مو لرې او اباد افغانستان کړې ربه
قلمدوست وايي زه دعا کوم الله حضور ته
روان په سمه لاره ټول مسلمانان کړې ربه

غزل

زړګۍ مې راته وايي، څه! دنيا نه لاس په سر شه
راحت ارامي نشته څه مجنون او قلندر شه

يوه ټوټه مړۍ يوه شپږۍ در سره واخله
د ډېره بد بيني او د نفاق ځينې بهر شه

پښتون د هزاره دښمن، تاجک د ازبکانو
ټول لاره د خداى پريښي دي د دوى نه مرور شه

ورور د خپل ورور سره دښمن ده په يو کور کې
وځه د دوى نه لاړ شه مجرد لکه قمر شه

هغه چې ښه واعظ دى او عمل يې د ځان نشته
بيان يې بې تاثير وي صدقه ددې منبر شه

رښتيا چې گوزاره ده داسې خلکو سره سخته
نور څه کړې قلمدوسته هله ژر شه په سفر شه

مناجات

الله نه غواړمه توفیق زه د روضې د جانان
چې مې داخل کړې یو ځلې په دروازي د جانان
د ټول جهان چې څه خوبان دي د جهان سره
ټول صدقه شه د روضې د منارې د جانان
په خپل کرم دې ربه یو ځلي مې ورسوه
که مې نصیب شي چې شم څار د مقبرې د جانان
خدایه ور مې وړې چې خاوره یې په مینه ښکل کړم
رانجه په سترگو وکړم خاورې د لارې د جانان
اسمان ده جیګه ځمکه ټینگه لاس مې نه رسېږي
تویوم اوبښکې د هجران په فوارې د جانان
مشرف مې کړه په خپل کور او د حبیب روضې ته
شفاعت وغواړم په چیغو او نارې د جانان

غزل

ژوند دې تېر شو دښمني او عداوت کې
خه دې کړې و تاوان په اخوت کې
دنيا ټول روان په لور د ترقی ده
موږ تر اوسه لا ویده یوو په غفلت کې
د جاپان سره ازاد په یو نېټه یوو
پرمختګ کړی هغوی په صداقت کې
واکداران موږ په تیارو کې وو ساتلي
خپله ډوب وو، په چرچو او عشرت کې
د مامور معاش د کور خرچه نه کېږي
ټول جوړ کړي بلډنگونه په خیانت کې
ټول ککړ دي د یو مخه په حرامو
ځکه نه پوښتي هېڅوک په حکومت کې
ډېر غریب یوو او بې وسه په نړۍ کې
خه عزت وي قلمدوسته په ذلت کې

غزل

په نړۍ نشته افغان نه در په در څوک
هم بې وسه ناتوان څوارو ابتر څوک
دښمني ته وي ولاړ هر يو په ټينګه
خوا خوږي ته نه وي يو هم برابر څوک
هر يو غواړي خپله ګټه، خپله خټه
نشته هېڅ يو هم په غم د برادر څوک
چې د خدای په لاره سيخه او سم روان وي
نه به مومي که وگوري لږ او بر څوک
احترام د مور او پلار نه کوي ولې؟
خدای! مه کړه خو هغسې بې پدر څوک
عالمان ډېوه د دين دي قلمدوسته!
چې عمل نه وي ور مه شه په منبر څوک

غزل

بېګاه د یار په غم کې خوار زړګۍ مې کړېده
بېلتون کې یې بیا وینه د زړګۍ مې څڅېده

وعدۀ یې د دیدن راسره کړې و د وخته
زړګۍ مې خوشحالی نه په بدن کې نڅېده

شهید د ستا د مینې یم که مړ وای لا پخوا
شمعې د اخلاصمندو په مزار مې لګېده

بېګاه مې په خوب ولیده ماڼۍ د غاصبانو
دوی لاندې وو د پاسه چت په چت پرې نږېده

داسې یو بد حالت وو چې مې ولیده په سترګو
په ډېره بې وسۍ کې ډېره سخته رپېده

هر کار په خپله وخت کې ښه کېدای شي قلمدوسته
نو وخت د وخته تېر وو په زاری کله کېده

غزل

دنيا و خوړل ټوله ظالمان ورک يې که
دولت ده بېکاره نشته پرسان ورک يې که
غنم چې ورلو ژرندې ته د پلار يې نه و خر
د خوی يې راشه وگوره دوران ورک يې که
پوښتنه د سواد نشته پيسې پکې جلبېږي
گټه ده پکې نه لري تاوان ورک يې که
حيران دې حکومت ته يمه ولې نه خبرېږي
تر کومه به دوام وکړي دا شان ورک يې که
زه ستړی ستومان شومه د بې عدالتۍ نه
چا ته به سپی څيرې کړي گرېوان ورک يې که
فساد د اداري چې وايي هسې ډنډوره ده
د يو مخه دي خپله مفسدان ورک يې که
نو ځان ته کوم يو بل مصروفيت غواړه قلمدوسته
چې وينمه دا ته يې او گريان ورک يې که

غزل

حکومت زموږ که لږ څه با خبر وای
افغانان به ولې دومره در په در وای
يو لږ څه غوندي روزگار که چلېدلی
هره ورځ ولې سلهاو په سفر وای
دا سفر ډېره اوږده د سر په بیه
مجبوري ده که نه کله تېر د سر وای
خپل مرګ په سترګو ویني خو ور درومي
ددي تګ نه خو چې کاشکې کور او کر وای
څه بحرو ډوب کړل، څه خوړل لېوانو
کاشکې نه تلل او خپل مرګ ته يې نظر وای
ډیپلومونه په جیبونو کې وراسته شول
قلمدوسته دي نه ښه وو چې لږ وای

غزل

ولې به زړه ورکړي چا ته ځان به در په در کړي څوک
وابه خلي غمونه هوسايي نه ځان بهر کړي څوک
ها وختونه نشته چې تا ښه کړه بل به هم کاوه
ولې به لاهو ځان په درياب کې بې گودر کړي څوک
لږ څه حوصله وکړه الله نه ووېـړه تل
نه دی مناسب چې په خوارانو ځان ببر کړي څوک
زړه د مسلمان د خدای عرش ده چې خپه نه کړي
ولې په ناچيزه دنيا دوست به مرور کړي څوک
هغه ده دنيا د سستا چې وختې او واغوندي
پرته ددې وي به لږونۍ چې سر په سر کړي څوک
گرځو په مستۍ کې قلمدوسته لا خبر نه يوو
ژوند کې به نه خاندې که نظر په خپل دفتر کړي څوک

شاعر ته!

ته يې ددې وطن د خلکو ترجمان شاعره
که پوهېدلې يې د ستا ډېپټي ده گران شاعره
ستا وظيفه ده چې حالاتو ته په هره کړۍ
وليکې لوړه تنده حال د يتيمان شاعره
هغه مېړونه چې اسلام او د وطن په خاطر
بچيان يې پرېښودل ځانونه کړل قربان شاعره
دا نتيجه د شهامت ده، د هغو ځوانانو
چې په ارامه کور کې وليکي رومان شاعره
چېرته په خيال کې دې هم گرځي دا بېوسه خلک
يا چې دې کړی وي په حال د دوی گريان شاعره
که ته شاعر يې په رښتيا لیکه حالات د وطن
که نه پټ وساته په زړه کې دې پنهان شاعره
زه قلمدوست یمه تر اوسه خو شاعر هم نه یم
لږ لږ کومه شاګردي د ادیبان شاعره

غزل

دنيا تل په قرار نه وي کله څنگه کله څنگه

تل دا حسن د يار نه وي کله څنگه کله څنگه

بلبلان ميين په گل دي او په گلو يې چغار وي

تل پر گلو بهار نه وي کله څنگه کله څنگه

گل چې نه وي په گلشن کې بلبلان به کېده وکړي

تل د گلو بازار نه وي کله څنگه کله څنگه

نن حاکم سبا محکوم او خپله حال پورې حيران شې

همېشه اقتدار نه وي کله څنگه کله څنگه

دنياګۍ ده تېرېدونکې غم خوښي يې مدام نه وي

تل دا ليل او نهار نه وي کله څنگه کله څنگه

ما ويلې قلمدوسته تا خو نه منل خبره

ابدي دا بندار نه وي کله څنگه کله څنگه

معلم

معلم دی لکه ستوری په اسمان د معارف
باغبان دی د گلونو په بوستان د معارف
د گل په ژبه کله پوهېدلې شي هر څوک
معلم دی په دې فن کې ترجمان د معارف
په خلاصه تنده وروزي بچيان ددې وطن
په ده باندې دی لوړ عزت او شان د معارف
معلم په برکت ده فیلسوف او حکیمان
په وخت د بيماري چې شي درمان د معارف
اساس د ابادي د هر وطن وي معارف کې
روزلي دي معلم ټول ماهران د معارف
معلم زما د سترگو تور دی یاره قلمدوسته
معلم دی په بدن روح او روان د معارف

غزل

نه کول دنیا پورې خواري که پوهېدلی څوک
هسې يقين نشته ده خو کاشکې چې ليدلی څوک

هر يوه ښځ کړي په لس هاو عزيزانو خپل
کاشکې د هغو نه يو کس بېرته وای راغلی څوک

وشو څلوېښت کاله چې اخته د جنگ بلا کې يوو
دا ده بدبختي چې عبرت نه دی اخيستلی څوک

سخته ده عذاب د اخرت اوس معلومېږي نه
ټوکه ورته ښکاري د چا حق به نه خوړلی څوک

راشئ وجدانونه قاضيان کړو په رښتيا سره
څومره برابره په احکامو چلېدلی څوک

گوره قلمدوسته ژوند دې تېر کړه په غفلت ولې؟
وبه ژاړې هلته چې وي دلته خندېدلی څوک

غزل

يارانو وگورئ دا څرنگه ژوندون دی زموږ
ورور د ورور او پلار د زويه چې بېلتون دی زموږ
د اسلام لاره مو پرې ايښې، يوو په بله روان
وجه يې دا ده چې په ژوند کې دا بدلون دی زموږ
پخوا کافر وو په هر ځای کې د اسلام غلامان
شولو بې پته چې د دين نه اوښتون دی زموږ
ټوله شپه ناست يوو تلوېزيون ته سريالونه گورو
لمانځه ته نه کېږو وزگار دغه مضمون دی زموږ
د لمانځه فرض او واجباتو باندې نه يوو خبر
د شاه رخ خان او بارو خان نه پېژندون دی زموږ
نو قلمدوس ته چې د خدای په لاره سم ونه شو
ورځ په ورځ دا ډوبېده لکه قارون دی زموږ

غزل

وطن د مور بچۍ يم وفادار يم هر کله
د ژبې د نفاقه زه بېزار يم هر کله
خه خلک چې اوسېږي په دې خاوره کې افغان دي
هر يو زما ورور دی په اقرار يم هر کله
اوربوز مې د انگرېز وخته په خاورو سولولی
اوس هم هماغه يم او بيدار يم هر کله
شيدې د غيرتي مور مې رودلي په زانګو کې
حامي يم ددې خاوره پيره دار يم هر کله
غليم ددې وطن د تسخير خوب ويني په خيال کې
ارمان به ګور ته يوسي زه هوښيار يم هر کله
دوست وايي قلمدوسته خو ګاونډي زموږ دښمن دی
ددې دښمن لستونو کې زه مار يم هر کله

غزل

غمونه چې دې زور شي په اشعار يې لګوه
خاطر دې اسوده کړه په دلدار يې لګوه

دستور ده، خلک غم شريک کوي سره د دوست
د زړه نه يې وباسه په غمخوار يې لګوه

بېړه د شيطان کار ده چې رسېږي نه مزل ته
هر کار چې دې په مخ وي په قرار يې لګوه

که کومه صدقه خيرات دې ووځي د لاسه
د هر چا اندازه وي په حقدار يې لګوه

نيکي به دې په کار شي، د بېوزلو سره ښه کړه
بدي نه لاس په سر شه په کنار يې لګوه

تر څو چې په دنيا کې ته ژوندی يې قلمدوسته
چې ښه دې شي د لاسه په بار بار يې لګوه

غزل

وبه ربېې اخر هغه څه چې دې کرلی وي
هضم به يې وکړې هغه څه چې دې خوړلی وي
بې بدله هېڅ شی پاتې کېږي نه خبر اوسه
وبه شي در پېښ چه به په چا باندې دې کړی وي
نه دی مناسب په مصیبت د چا خوښۍ کول
وبه ژاړي گوره چې په چا به خندېدلی وي
حق چې د چا وخوري د مقام او د پیسو په زور
داسې وخت به راشي چې گروان به يې څیرلی وي
دلته افغانان دي تعرض په هېڅ چا مه کوه
وخت چې برابر شي نو ظالم يې ښه رټلی وي
څه په لاره سمه قلمدوسته کړه مه درومه
ژر مزل رسي چې په سمه لاره تللی وي

مناجات

ډېر مې ده کړې بيا گناه نه کوم

نوره د ځان سره جفا نه کوم

نمايشي ډېر عبادت مې وکړه

بيا عبادت به په رڼا نه کوم

ډېره مې وکړه دوکه خلکو سره

دوکه او چل بيا په هېڅ چا نه کوم

نفس مې تر اوسه خپه کړی نه ده

په خواهشاتو د هوا نه کوم

ومه بد مسته په ځان نه پوهېدم

نوره ظلمونه به په چا نه کوم

زه قلمدوست ډېر گناهگار یم ربه!

بښنه غواړم خدايه بيا نه کوم

غزل

خړاب زړه له ما نه وړې پروې چا دی
جوړ د سترگو نه مې کړې جیخون چا دی
ښه بې غمه اسوده وم په دنیا کې
نه پوهېږم یمه کړې محزون چا دی
بې پروا په ژوندانه لکه پاچا وم
نو چې کړې یمه خوار او زبون چا دی
د دنیا د کار او باره یم وتلی
د ښامار غوندې یم کړې افسون چا دی
اشنا هېڅکله له ما نه بېلېدله
جوړ زموږ په منځ کې کړې بېلتون چا دی
په پښتو او په دري ژبه شعرونه
قلمدوست غوندې جوړ کړې متون چا دی

غزل

زړګۍه خپه کېږه مه لیلی دغسې ده

د ډېره نازه ګرځي په هوا دغسې ده

پاچا ده د خوبانو بې پروا ګرځي وطن کې

هغه فقيره نه ده، اغنيا دغسې ده

په خوله به درته وکړي ډېرې ښې خوږې خبرې

قاتل دې وي د سر ګوره اعدا دغسې ده

دنيا لکه پيال د ميو ګرځي لاس په لاس

مدام نه وي يو چا سره مينا دغسې ده

که سل کاله دې بار وي په اوږو بيا به خپه وي

دښمن دې شي په هېڅ باندې اشنا دغسې ده

خوښۍ د دنيا کم او غم يې ډېر دی قلمدوسته

ډېر يې ارماني کړی ده دنيا دغسې ده

معلم

ته لکه ستوری د ادب یې په اسمان معلمه
په تا ده لوړ ددې وطن نوم او نشان معلمه
ته یې فني د فابریکې د انسان جوړولو
دي افلاطون او سقراط دې شاگردان معلمه
په عربي او انگریزي هر هر څوک نه پوهېږي
د حوصلې نه ډکه ته یې ترجمان معلمه
دومره زیارونه چې وباسې د وطن دپاره
وطن اباد شي که هر یو وي ستا په شان معلمه
دا تنخواګۍ وخوره، مه مړه چې حکومت درکوي
سل افرین دې چې په هغه کړې گذران معلمه
دا قلمدوست خوارکی هم مخلص شاگرد دی د ستا
زه همېشه یم دعا ګوی د استادان معلمه

غزل

اوازه ده د حسن د لیلی کلي په کلي
په مینه د هغه شومه رسوا کلي په کلي
زاری ورته کوم ماشوم زړګی مې نه صبرېږي
نو گرځم بې مضمونه په غوغا کلي په کلي
بېلتون راسره مل شو خوب ارام یې رانه واخیست
دیدن پسې به لېږم هر سبا کلي په کلي
خواري مې وکړه ډېره در پسې خو زما نه شوې
کوومه شکایت دې د جفا کلي په کلي
ملنګ دې رانه جوړ کړ د خیرات په نامه گرځم
مطلب مې دی دیدن هره بېګاه کلي په کلي
شعرونه د ډېر درده لیکل کېږي قلمدوسته
ټول خلک شو خبر ستا په ژړا کلي په کلي

غزل

وطن د مور بچی یم منت بار نه یم د چا
په ظلم په خیانت کې طرفدار نه یم د چا
د خلکو ایینه یم په خپل رنگ ور څرګندېږم
جنجال او خصومت کې په قطار نه یم د چا
د هر چا سره مینه په صفا زړګي کومه
صادق یم په هر کار کې شرمسار نه یم د چا
نمام نه یم چې جوړ کړم د دوستانو دښمني
خند شوی د خوښیو د روزگار نه یم د چا
غاثول غوندې په زړه زخمی ولاړ په خپله ونه
یواځې یمه پاتې انتظار نه یم د چا
بوډا شوم قلمدوسته او دوستان را څخه تښتي
په ژوند کې سبب شوی د ازار نه یم د چا

غزل

يو ځلې را شه چې دې بيا ښه په سينگار ووينم
ګناه نه کېږي خو چې بيا دې په تکرار ووينم

په ژوندانه اعتبار نشته لکه باد تېرېږي
څنگ ته مې کېنه ګلې ښه دې په قرار ووينم

خالونه څومره خوند کوي د انګو په څوکو
دا شنه خالونه دې يو ځل چې په رخسار ووينم

زړګۍ مې ډېر دی کړېدلی د بېلتون د لاسه
د کوره ووځه بڼايسټ دې په گلزار ووينم

پسرلی راغی په چکر شه د همزولو سره
ته ملکه يې د خوبانو په قطار ووينم

قلمدوست وايي درته کېنم انتظار په لاره
چې ته روانه شې په لار زه دې رفتار ووينم

غزل

اشنا ته مې سوغات د نوي کال راوړې دی
په طمعه د دیدن او د وصال راوړې دی
رسوا شومه په مینه د جانان په لړ او بر کې
غماز د لاسه ډېر مې په جنجال راوړې دی
خیر ده که څه کمې پکې وي گوره بې وسي ده
خالي یوه نټکۍ سره سور شال راوړې دی
چې سترګې دې وي توري او لاسونه دې ښه سره وي
نکریزې او رانجه مې په دسمال راوړې دی
همزولو ته چې کم نه شي جانانه دې لپاره
کلچې او پتاسې مې په ډېر خیال راوړې دی
ژمی در باندې تېر شو قلم دوسته خوشحالېره
زما نه هم موسم د اعتدال راوړې دی

غزل

بېلتون کې دې کومه د هجران سره خبرې
تمامه شپه د ستورو د اسمان سره خبرې
د زړه دوا هېڅکله طبيبان کولی نه شي
اوښکې مې هره شپه کوي باران سره خبرې
په هېڅ چا ظلم مه کوه د خدایه ووېرېږه
اهونه د مظلوم کوي توپان سره خبرې
کوم کار او کوم عمل چې به دې کړی وي تر اوسه
یواځې شه لږ وکړه د وجدان سره خبرې
دنيا ځای د عمل دی فضول گرځې قلمدوسته
يو وخت به وکړې گوره د ارمان سره خبرې

غزل

په دا ناز او په ادا چې يار قدم ږدي

زما زړه پورې داغونه دم په دم ږدي

رنځور شوی يم د يار په بېلتانه کې

کوم بېمار دې چې قدم په لاره سم ږدي

بې غوري زما د يار د حده واوښت

پر هرونه په زړگي مې په ستم ږدي

د خوبانو مکر هر وخت په هر رنگ وي

هره ورځ په بله شان او بل رقم ږدي

رسوايي زما نه ټول عالم خبر شو

خوږ اشنا چې راته غم د پاسه غم ږدي

د جانان شکايت مه کړه قلمدوسته

که نه گوره چې په لاره درته بم ږدي

غزل

وګورئ! خلک اولادونه په ډالـر خرڅوي
د علم پوهې څه باک نشته په کالر خرڅوي
چې پوزېشن يې برابر وي او موټر ولري
نور پسې نه ګرځي سهار يا مزيګر خرڅوي
دېرې انجونې تجارانو و بهر ته بوتلل
نو خدای پوه شه چې يې هلته په کوم خر خرڅوي
چې غاښ يې نه وي او په خپله په لکره ګرځي
څه غم يې نشته چې ميلاو شي ورته زر خرڅوي
زموږ وطن کې جنګۍ لکه څاروي خرڅېږي
چې وي بوډا او ده ته وي لکه پدر خرڅېږي
نو قلمدوسته څه غرض دي ده، د خلکو په کار
مشتري هر څوک چې وي خپل مال سوداګر خرڅوي

غزل

خومره چې وغولېږي خپل اشنا دې غولوي
په هره معامله، هره سودا دې غولوي
د ستا به زړه صفا وي اعتبار ور باندې وکړي
روان وي په دروغو، په رښتيا دې غولوي
غله چې کوم شی غلا کړي په تياره کې ورته ورشي
دوستان او اشنایان بیا په رڼا دې غولوي
دولت په دفترونو کې هم چل او غولول دي
چې ورنه کړې پیسې په نن سبا دې غولوي
بازار ته سر دننه کړه بیا پټه در لګېږي
په هر څه قسم وکړې په والله دې غولوي
غليم باندې هېڅ کله باور مه کړه قلمدوسته
په زړه درته غاښ چيچي په خدا دې غولوي

غزل

اختره ښه راغلي، ولي تنها راغلي يې
وطن و پرهرو ته بې دوا راغلي يې
وطن د انتظار سترگې دا ستا په لور کړې وې
امنيت دې څنگه هېر کړه خالي بيا راغلي يې
جگړه ده د وطن په هر يو گوډ کې ډارېدلې
چې سپوره په هلال او په هوا راغلي يې
راغلي! چې يتيمانو ته غم راولي اختره
تپوس به تانه وکړي د ابا راغلي يې
خواب به وايي څه د بې چاره و يتيمانو
کورونه ورته جوړ کړي کربلا راغلي يې
زلمی وم قلمدوسته چې وطن کې جگړه پيل شوه
تر اوسه ده روانه، شوم بوډا راغلي يې

غزل

ما پرېږدئ! له قلم سره تنها یوه شېبه
چې ولیکم غمونه د دنیا یوه شېبه

دنیا کې خوښي نشته ټول غمونه را ورېږي
په غم کې به څوک څه وکړي خدا یوه شېبه

ادم په یو خطا باندې سـل کاله ژړا وکړه
تا ونه کړه په زر گناه ژړا یوه شېبه

غیبت زموږ د لوبې د مجلس ښه وسیله ده
تېرېږي نه په مونږه بې گناه یوه شېبه

الله په امر و نهې باندې څومره برابر یې
دا خپل وجدان قاضي کړه په رښتیا یوه شېبه

که وېره د محشر ولرې گوره قلمدوسته
بیا هېڅ کله نه گرځي بې پروا یوه شېبه

غزل

خوږ عمر چې تېرېږي په انسان خوشې چټي
بې ياره بې دلداره په هجران خوشې چټي
ځواني ډېر قيمتي ده په پيسو نه ميلاوېږي
بيا نه مومې که وگورې جهان خوشې چټي
چې زړه دې شوه سپينه لا تر اوسه خبر نه يې
لگيا لکه ماشوم يې په ډېران خوشې چټي
دا سترگې دې د نورو و عيبو نه ذره بيه دي
د غره غونډې نه ويني د خپل ځان خوشې چټي
پيسو لپاره څومره سفرونه کړې بهر ته
جومات د لمانځه يې ناتوان خوشې چټي
ګاونډې دې سوکړک نشته او بچيان يې دى نهاره
ته موږ يې ځان ته وايي مسلمان خوشې چټي
وايم مبارکي درته حاجي صاحبه څنگه
تا کړې و الله سره پيمان خوشې چټي

نا کړې و قسم چې د خدمت او صداقت
يو کار دې هم ونه کړه په ايمان خوشې چټي
نه خط او نه سودا او نه املا شته په مکتب کې
روان وي ښوونځۍ ته شاگردان خوشې چټي
ته وايه په ايمان چې دا هـونـبـيـار دى که پاگل
چې خپل لور خرڅوي لکه حيوان خوشې چټي
هر يو زورور پخپله حاکم دى په هر ځاى
ناست دى په څوکۍ باندې قومندان خوشې چټي
رښتيا ويل زور غواړي اې بې وسه قلمـدـوسـته
کوم وخت به دې شي څيرې گربوان خوشې چټي

غزل

يو زه وم، يو قلم و، تر سبا چې ژړېدو
ماحول چوپه چوپتيا نه وو، غوغا چې ژړېدو
ملګری مې قلم ده په خپګان راسره ژاړي
اشنا و پر ما کړې ډېر جفا چې ژړېدو
گيله د دښمنانو نه هېڅ چا به نه وي کړې
ډېر سخته ځورولې وم اشنا چې ژړېدو
رقيب له لاسه لارم صحراني او لېونی شوم
بې واکه بې اختياره په بېديا چې ژړېدو
بندي ومه بېګاه د بېلتانه په جېلخانه کې
راغلي وو مرغانو د هوا چې ژړېدو
دوستان سړي نه تنبتي بېوسي کې قلمدوسته
ملګری مې قلم ده په رښتيا چې ژړېدو

غزل

په نظر مه شي اشنا ډېره ښايسته يې ګلې
لکه پنبه داسې نرمکه او پسته يې ګلې
زه لکه ونه د چنار دې په خدمت ولاړ يم
ته لکه گل يې د گلونو ګلدسته يې ګلې
ښکلي دي ډېرې خو دا ستا غوندې کېدای شي کله
ته د خوبانو يې پاچا او سر دسټه يې ګلې
هر يو انسان په زلميتوب کې ډېره ښه لیده شي
ځکه ډېر ښکلی يې چې نوی نو رسته يې ګلې
په دې ډاډه يم چې رقيب دې غولولی نه شي
ځکه هوښياره ښه چالاکه دانسته يې ګلې
که زه دې هېر کړم تا خو کله هېرولی نه شم
د قلم دوست د زړه په کور کې پيوسته يې ګلې

غزل

زړګۍ مه نازېږه په دوران باندې هېڅکله
رودلۍ ده او مه شيدې انسان باندې هېڅکله
دوستانو سره ښه سلوک د هر چا وجيبه ده
خان مه خواروه خپله په ياران باندې هېڅکله
د لوږې نه چې مې شي سپړۍ دا به افتخار وي
مه کېنه د موزي په دسترخوان باندې هېڅکله
دولت او قدرت لوند ده د حمام مه دوکه کېږه
سترګې برک مه کړه په خواران باندې هېڅکله
د ځان په څېر د بل هم د عزت احترام ساته
تعرض مه کړه عفت د مسلمان باندې هېڅکله
د دين په هداياتو عمل وکړه قلمدوسته
لوېې ملنډې مه کوه ايمنان باندې هېڅکله

غزل

وينسته غونډې پيرۍ كې زړه نرۍ شي د سپرې
دا خپل بدن يې هم ورته پردۍ شي د سپرې
هر څومره چې باتور او پهلوان وي په اخر كې
پيري كې گوزاره په بې وسۍ شي د سپرې
ځواني كې د بشر رنگ لكه گل وي د گلاب
پيري كې بيا يې رنگ لكه تبي شي د سپرې
ځواني كې اداره يې د زر ها وي ور په غاړه
پيري كې احتياج ورته لرگۍ شي د سپرې
بېمار او ناتوانه درد و غم سره يې سر شي
شپې يې تر سهاره په ځگړوۍ شي د سپرې
ژوندون بې اعتبار ده قلمدوسته خطا نه شي
چا نه ده وړې پاتې به هر شى، شي د سپرې

غزل

ياري وکړه زېږګيه د کاروان د نيمې شپې
رسېږي لوړ مقام ته مخلصان د نيمې شپې
د نيمه ورځ سفر کې رنځوري او بېماري وي
شفا ده و ناروغو ته درمان د نيمې شپې
ورېږي رحمتونه د الله په نيمه شپه کې
ومينځه گناهونه په باران د نيمې شپې
د رب حضور ته وژاړه د خپله خطاگانو
جوړېږي يوه څاڅکې نه توپان د نيمې شپې
کنډولۍ د اخلاص په غاړه واچوه روان شه
رسېږي پاچاهي ته گدايان د نيمې شپې
کوم شی که دې په کار وي قلمدوسته ورشه واخله
خرڅېږي په ارزانه په دوکان د نيمې شپې

غزل

که عزت غواړې اسلام کې ډېر عزت دی
په اسلام د خدای همېشه مرحمت دی
دا ده خپله مرحمت چې مسلمان یوو
که نه ډېر د خدای مخلوق په طبیعت دی
د الله نه چې وېرېږي، وي سر لورې
چې په لاره نه وي سم نو په ذلت دی
خواري ځان ته کړي بیا خلکو ته محبوب وي
نور څه نشته، نتیجه د عبادت دی
د الله رضا وگټه چې کامیاب شي
چې عابد نه وي څوک وايي حماقت دی
قلمدوسته چې په درد نه خوري کوم ده
بل څه نشته پس له مرګه ندامت دی

غزل

يو څه د ځان سره سوچ وکړه په ايمان شاعره
دا وخت خو نه دی د ستاينې د جانان شاعره
وطن ويجاړ او کنډواله شوه چورت دې نه دی خراب
دا هره ورځ چې مري لرگی دی که انسان شاعره
زموږ د بده بخته گوره په دې خوار وطن کې
کار و بار نشته لوی واړه دي پرېشان شاعره
ډوب شول زرهاو په بحرونو کې ډوډۍ په خاطر
ډېر يې ځنگلونو کې خوراک شو د لېوان شاعره
جانان دې سر و خوري لږ دې خوا شه چې ودې بسيم
بېر سرونه لوڅې پښې د يتيمان شاعره
دا دومره بد حالت په تا باندې اثر نه کوي
چې قلم واخلي يو په يو وکړې بيان شاعره
قلمدوست وايي درته گوره د وطن په خاطر
وليکه ټولې دا ناخوالې په عيان شاعره

غزل

که لږ څه غوندې واده مختصر شي، نه کېږي؟

چې ګټه دې د ځان او برادر شي، نه کېږي؟

خیر ده چې لور والا یې اسمان نه لږ راکوز شه

احسان سره غیرت شمله دې بر شي، نه کېږي

ولور په خاطر ډېر ځوانان مرګي ته مو لاهو کړل

که سم شي ته دا نورې زړور شي، نه کېږي

خېښې خو داسې نه وي د سړي څرمن ایستل دي

د خپل خېښې دې حالاتو ته نظر شي، نه کېږي

د ډېره ډوله ډیپه چې شي تېر تاوان دې څه وي؟

واده چې دې په شرع برابر شي، نه کېږي

د دوست د خپګان هم لږه خیال ساته قلمدوسته

واده باندې چې خوښ دې پیغمبر شي، نه کېږي

غزل

ډېوه د پوهې په وطن کې فروزان غواړمه
واړه بچي د وطن ښه ښه عالمان غواړمه
ډېوه د دين دي، عالمان زموږ د سر تاجونه
په خپله علم باندې واړه عاملان غواړمه
دی اسلامي جمهوريت افغانستان په نامه
قوانين واړه برابره په قرآن غواړمه
په دې وطن کې چې اوسېږي واړه افغانان دي
تاجک، ازبک، هزاره، پښتون افغانان غواړمه
وطن تباہ شولو د ژبې د تعصب د لاسه
بې له تعصبه او نفاق افغانستان غواړمه
افغانان ټول سره دي وروڼه قلمدوسته ياره
لوړ په جهان کې د افغان نوم او نشان غواړمه

غزل

ياره لږ تم شه چې زه ځم در سره
د پېغور پيټې گرځوم در سره
پردېسۍ راغله د غماز د لاسه
د رقيب وینه تويوم در سره
که سختۍ راشي لکه غرونه په موږ
لکه شيرينې تېروم در سره
زه دې ليلي زما مجنون شه ګله
اېلبند په لورې باروم در سره
د غرو لمنو کې خاتول ګلونه
په خپل لمن کې ټولوم در سره
د قلمدوست غريب کېږدۍ هم نشته
بيا به جونګړه جوړوم در سره

غزل

خومره ساده وم چې پر تا مې اعتبار کړی و
په مرکڼډو مې گومانونه د گلزار کړی و
ډوب په سوچونو کې وم تللی په ځان نه پوهېدم
په خپل رقيب باندې گومان مې د ريبار کړی و
يار مروره زه بې وسه ناتوانه شومه
دا يې ثمر چې مې کلونه انتظار کړی و
د وفا خلک ولې پاتې په جهان کې نه دي
ښه تعبيرونه د وفا مې په دلدار کړی و
اشنا بې باکه ده، مغروره چې هېر کړې يې ده
د بې وسې نه خو مې هر کله اقرار کړی و
د قلمدوست خوشې خواړي ده چې په ځان قبلوي
که نه ها کوم ده چې يې ګټه په دا لار کړی و

غزل

لګېدلی دی پر ما نظر د چا دی
زړه یې وړی دی زما بشر د چا دی
تورې سترګې سرې شونډې یې میګونې
زما یار غونډې نری کمر د چا دی
شاعران چې په اشعارو یې صفت کا
جانان هسې بختور په سر د چا دی
هره ورځ زما اختر برات مې شپه ده
لکه زما د خوشحالی اختر د چا دی
خپل جانان ته یم روان په ډېره مینه
ما په شانې وایه بل سفر د چا دی
په پښتو او په دري ژبه شعرونه
قلمدوست غونډې شیر او شکر د چا دی

غزل

وګورئ څومره ښه نوم او نشان دی د بغلان
وګړي غیرتي او قهرمان دی د بغلان
د حق وینا ده ګرانه هر سړی ویلی نشي
په حق باندې بې ترسه عالمان دی د بغلان
ځوانان یې هر یوه ملي سمبول دی د غیرت
ازبک دی، که پښتون، که تاجکان دی د بغلان
دهنه، دوشي، تاله، که اندراب دی، که خنجان
نهرین، خوست او برکه په بدن ځان دی د بغلان
په خلاصه تندي هر یو یې مېلمه ځان ته رابولي
مېلمه باندې خوشحاله هر یو ځوان دی د بغلان
که سمه ده، که غر دی په بغلان کې کرل کېږي
کندو د نیمایي افغانستان دی د بغلان
که هر څومره ولیکې قلمدوسته نه ختمېږي
بیرون دي صفتونه د بیان دی د بغلان

غزل

تباہ شولو خوبونه د غفلت به وي تر کومه

تر کله نه پوهېږو جهالت به وي تر کومه

دښمن مو جنگوي يوه تر بله سره ولې؟

تميز عقل مو نشته حماقت به وي تر کومه

پوهه او قلم لارل له ټوپکه قرباني شول

پر موږ باندې دوام ددې حالت به وي تر کومه

جېبونه او جوالونه مو ډک کړي له حرامو

قطار عمارتونه د رشوت به وي تر کومه

دنیاوالو سپوږمۍ ته له کماله رسېدلی

افغان ولس غريب به په ذلت به وي تر کومه

وجدان دې په رښتيا سره قاضي کړه قلمدوسته

عمل دې مخالف د شريعت به وي تر کومه

غزل

ارمان مې دا ده چې وطن ګلو گلزار وشي بيا

چې د مشهد نه تر دهلي مو اقتدار وشي بيا

افغانان يو موټي شي هر کله غليم په مخکې

واړه افغان بچي د يو مور او پلار وشي بيا

وطن به وکړي پرمختګ که افغان يو شي سره

که له وطن نه لنډ لاسونه د اغيار وشي بيا

ټينګ که امنيت شي په وطن کې او جګړه شي ختمه

په افغانانو هلته ښکلې شان روزگار وشي بيا

دا پاکستان لکه لستونې مار جوړ شوی موږ ته

کاشکې چې ورک نوم او نشان ددې ښامار وشي بيا

نو ستا دا هيله قلمدوسته کله سر ته رسي

چې احمد شاه بابا ژوندی شي او سرکار وشي بيا

غزل

په بوداتوب کې زړه، وینسته داسې نری غونډې شي
وشي بې وسه ناتوانه اوږ بچۍ غونډې شي
وي پیوسته ښکلي غاښونه ملغلرو په شان
پیري کې توی شي بیا خوله لکه خولۍ غونډې شي
روان په لار کېږه وږه وي په لکړه بانډې
دا خپل عزیز بدن یې هم ورته پردی غونډې شي
یواځې پاتې شي لگیا وي خپله ځانه سره
د حال احوال یې پته نه وي گاونډی غونډې شي
نه څه خوړلی، نه لیدی شي، نه د کار وي توان
د حسرت اوبښکې یې جاري لکه ږلۍ غونډې شي
ژوند قیمتي دی قلمدوست غونډې د هېچا مه شه
چې کور کهول یې ورته سور لکه بټۍ غونډې شي

ختگر ماما

دا خپل عمل ته ولې نه کړې لږ نظر ماما
ځان مه تېر باسه تا ته وایمه ختگر ماما
نیمایي کلی اجاره کړې، یواځې یې څه به چاره کړې
یو ځای دې ایښی دی پښې بل کې ځادر ماما
ځان مه تېر باسه تا ته وایمه ختگر ماما
وعدې دې ټولو ته سبا وي چې لاړ شي چا سره رښتیا وي
په ژوند کې نه یې چلېدلی برابر ماما
ځان مه تېر باسه تا ته وایمه ختگر ماما
کار دې همېشه غولول دي او د هر چا دوکه کول دي
چې پیسې واخلي وي د زهرونه بدتر ماما
ځان مه تېر باسه تا ته وایمه ختگر ماما
خلک وي درته انتظاره، ناست به وي سترگې در په لاره
تلیفون گل کړې نه وېرېرې له محشر ماما
ځان مه تېر باسه تا ته وایمه ختگر ماما

ولې بې قوله يې بې عهده، زه دې خپه کړمه بې حده
ته کراچۍ شې پيسې وگرځې موټر ماما
ځان مه تېر باسه تا ته وایمه خټگر ماما
زه قلمدوست یم نری خیال توان مې نشته د جنجال
بښېرې کومه درته هر شام او سحر ماما
ځان مه تېر باسه تا ته وایمه خټگر ماما

غزل

په دوکه او دروغو د اشنا وغولېدم

ګومان مې په هغه و لکه تا وغولېدم

ساده وم په چلونو د پي مخو بلد نه وم

خالي يوه مسکا او په خندا وغولېدم

د سپينې جامې لاندې بلاګانې دي پراتې

د ظاهري شېخانو په وينا وغولېدم

چل نه راځي د سره د هر چا سره صادق يم

په لفظ او قسمونه د هر چا وغولېدم

باور مه کړه دنيا باندې هېڅ کله برادره!

ښه پوه ومه اخر کې په سودا وغولېدم

ددې زمانې خلکو سره سخته ګوزاره ده

سل ځلي غولېدلی ومه بيا وغولېدم

غزل

زړګۍ مې درته وخته دی بایللی که راځې
د زړه په کور مې ځای درته ساتلی که راځې
شیرینې پس له دې بې ترسه چم ته زما راشه
غماز مې له وطنه دی شپړلی که راځې
په مینه چې رسوا شي سپری دا به یې کمال وي
د کلي پېغورونه مې منلی که راځې
ستي د بېلتانه یمه اورونو کې دلداره
لاسونه په ټټر مې دی نیولی که راځې
مینه بایست نه غواړي څه جادو دې پر ما کړي
پر تا مې مینه ډېره ده راغلی که راځې
محبوب د شاعرانو چې ازاد وایي شعرونه
شاعر قلمدوست هم مې رابللی که راځې

غزل

که وجود دې ناتوان شي بيا به څه کړې
چې تاوان در باندې ځان شي بيا به څه کړې
په جېبو کې دې وز لوبې کړي موږکو
هر ساعت دې په ارمان شي بيا به څه کړې
بې پوښتنه په يو کونج کې به وي پروت
چې دې انږنډې بخیلان شي بيا به څه کړې
په لکو چې دې خرچه ور باندې کړي
چې د ښځې غلامان شي بيا به څه کړې
نه د کوره شې وټی، نه گرځېدی شي
چې دې ورک نوم او نشان شي بيا به څه کړې
د الله رضا وگټه قلم—دوسته
که خپه درنه سبحان شي بيا به څه کړې

غزل

د غوږو نه تر اعصابو، د معدې نه تر هډکو
د هر يو ډاکټران شته دي د جېبونو ډاکټر کوم دی
هر پرهر لره دوا شته طبيبانو ته معلوم دی
بې دوا او بې درمانه د جېب درده بدتر کوم دی
توره شپه پسې رڼا وي هر سختي پسې اسانه
د تل پاتې په ظلمت يم، و خوښو سحر کوم دی
جنازې دي را روانې د هر لوري د ځوانانو
د اختر ورځې شپې دي د یتیمو اختر کوم دی
دولت والو قسم کړي هر یوه د صداقت دي
چې په کار یې د اخلاص یوه ذره وي اثر کوم دی
یاران ډېر وي په هستي کې قلمدوسته خطا نه شپې
بې وسې کې چې یاوړ شي کله واخلي خبر کوم دی

غزل

تر څو نارې سورې به د بېداد د زمانه کړم
اهونه يار د لاسه تر سهاره شبانه کړم
چې پوه نه شي غماز را باندې وایم غزلونه
چاره بله مې نشته ده نو څنگه بهانه کړم
دروند شو د غم پېټې زه یواځې پاتې یمه
غمونه په غمو باندې به نوره درانه کړم
د یار مخ مې لیدلی و ناڅاپه په هینداره
کېدای شي بیا ووینمه نظر په ایینه کړم
مستی کې گرځېدمه بې پروا لکه پاچا وم
رباب چې رانه جوړ شولو دغسې جانانه کړم
تعلیم مې دومره نشته قلمدوسته گرم نه یم
کله ادیبانه غزل او کله عامیانه کړم

غزل

پرون خويي خبر نه و، نن له کومه کرو لا کړه

د خلکو يې جېبونه که کورونه يې تالا کړه

څوکۍ ورته په لاس شو که پاتک يې اچولی

قاچاق د مخدرو زندگي ورته بالا کړه

تنخوا کې نه جوړېږي دا دولت چې اوس دده دی

يا تللی و ايران ته زرگرانو نه يې غلا کړه

تنگسې نه چې خلاص شولو دا ډېره ورته ښه شوه

مدیر د هه هه هه وو که يې بله کوم بلا کړه

يا چېرته ولسوال يا قوماندان وو با قدرته

يا جوړه په مظلومو خپل وطن يې کربلا کړه

دا کار يا په ټوپک يا په قدرت شي قلمدوسته

چې نه شو در په لاس نو مرحمت درته مولا کړه

غزل

د کوره یو ځلې بیا نور هم په ادا را وځه
د دیدن تېری یمه یاره په مسکا را وځه
په جېلخانه کې د بېلتون ډېر ځورېدلی یمه
د زړه پرهار ته مې دوا شه په خدا را وځه
کلي باندېو کې تهمتي کړمه غماز تور مخی
ټول تهمتونه د رقیب وکړه رښتیا را وځه
د ملنگانو په جامه به دې درشل ته در شم
وايه خیرات غواړي راغلی دی گدا را وځه
تنکی زړگی مې د غمونو برداشت نه کوي نور
چې خدای مه کړه درته ونه کړم ښېرا را وځه
په چېغو چېغو کړېده بېگا دا ستا له غمه
د قلمدوست سره مې کړې ده ژړا را وځه

غزل

يا زه يم بدل شوی يا زمان شوی بدل
د مخه ټولې چارې د جهان شوی بدل
مېلې وي راشه درشه د خپلوانو خوندورې
خپلوی پخپله ځای ده خو یاران شوی بدل
احسان او بدې دواړه په یوه تیره تلل شي
بدل شوی دستور دی که احسان شوی بدل
مشرانو په څوکیو باندې لوبې ماشومان کړي
مقام شولو بې قدره که دوران شوی بدل
موسم د ژمي ختم شو د واورو درک نشته
نیتونه مو بدل شو که اسمان شوی بدل
کاڼه خلکو ته څه کړې فریادونه قلمدوسته
غوږونه روغ رمپ دي خو اذهان شوی بدل

غزل

ما چې کوم نوم د خپل نظر په ايینه وليکه

دا خوږه نوم مې بيا د پاسه په سینه وليکه

ددي لپاره چې مې هېر نه شي په ياد ولرم

د ژوندانه په ايینه مې رنگينه وليکه

چې يادول يې د هر چا د زړه ارام دی سبب

د جانان نوم مې ښايسته په نگينه وليکه

هر څوک د خپله شتمني نه ښه ساتنه کوي

ما هم دا نوم د حافظې په گنجينه وليکه

چې گدايان د دروازي يې واړه دي پاچاهان

د دواړو کونو د سردار ما کمينه وليکه

نه نوی نوم يې قلمدوست په حافظه کې لري

د ستر لارښود مې د سردار د مدينه وليکه

ځکه ژاړم

دښمني او عداوت په دې وطن کې
تېر د حده د بيان شول ځکه ژاړم
د وطن نيمايي خاوره هديره شوه
ماشومان مو يتيمان شول ځکه ژاړم
خلوېښت کاله شوه جگړه ده را روانه
باتوران مو شهيدان شول ځکه ژاړم
مزدوري او کار ورک شو په وطن کې
وطنوال مو پرېشان شول ځکه ژاړم
په سختۍ سره خارج په لورې درومي
ډېر بې قدره افغانان شول ځکه ژاړم
د هر چا چې څه د وسه کېده وکړه
چې مشران مو غاصبان شول ځکه ژاړم
پښتانه تاجک هر يو ځانونه ستايي
څو فرقې چې مسلمان شول ځکه ژاړم

د افهام او تفهيم ژبه وسيله ده
دېر د ژبې دښمنان شول ځکه ژاړم
ښه پوهېږي د اسلام په ټول حکمونو
په عمل باندې نادان شول ځکه ژاړم
د خېښۍ په نوم د لوڼې خرڅول دي
لور والا چې تاجران شول ځکه ژاړم
خرمن وباسي د خېښه په مکرونو
ځينې خلک ظالمان شول ځکه ژاړم
هر څوک چېرته چې وغواړي وداني کړي
بې وقوفه ښاروالان شول ځکه ژاړم
په لکو چې پلار خرچه ور باندې کړي
چې د ښځې غلامان شول ځکه ژاړم
د نفاق نتيجه گوره قلمدوسته
چې پردي مو باداران شول ځکه ژاړم

غزل

راځئ! چې سره کېنو مشوره وکړو ملګرو
تر څو بې غمه کېنو ننداره وکړو ملګرو
غليم زموږ په سر باندې ختلی دی یارانو
تر څو لکه مریي به ګوزاره وکړو ملګرو
وطن موږ ته د پلار او د نیکه پاتې ده ولې؟
چې خپل پټی د بل نه اجاره وکړو ملګرو
پوهېږو چې وطن مو پرديو چور تالا کړه
تر کومه به ځانونه کناره وکړو ملګرو
دښمن زړه به پر موږ باندې هېڅکله نه سوزېږي
که سترګونه د وینې فواره وکړو ملګرو
ساده یې قلمدوسته غولېدلی یې بېدار شه
ملت ته د پاڅون یو اشاره وکړو ملګرو

غزل

يارانو واورئ! عجيبه غونډې اسرار مې وليد
يوه ماشوم په قبر ناسته په چغار مې وليد
زه ور نږدې شومه چې ولې ژاړې وجه څه ده؟
کړېده ځان سره بې خوده په مزار مې وليد
ما سره وه خوراكي شى ورته مې کېښودله
د ډېر ژړا نه په ځگېروي او ناقرار مې وليد
نه شى ليد، نه اورېده، لگيا وو ځانه سره
غرق بې خودي او په جنونو کې بېسيار مې وليد
بو مې تله کلي ته خپلوانو تسليمي د پاره
راته معلوم شو چې مور هم نه لري زار مې وليد
داسې خلک ډېر دي قلمدوسته په دې خوار وطن کې
بله بې غوره داسې نشته چې سر کار مې وليد

غزل

اوس چې ویلی شم، لیکلی نه شم
لاسونه رېږدي، ټینګولی نه شم

څه وګرم راغی بوداتوب را باندې
په خپله ونه درېدلی نه شم

مخکې مې لګولي چکرونه
اوس بې لکړه ګرځېدلی نه شم

د نعمتونو د دنیا شوم پرهېز
را باندې نه لګي خوړلی نه شم

پخوا د ډېرې حوصلې خاوند وم
سخته خبره اوس زغملی نه شم

خپه شي خلک که رښتیا ووایي
زه قلمدوست ځکه ویلی نه شم

غزل

سترګې لري مستي شرابي لکه هغه
رخسار يې را ځلېږي ګلابي لکه هغه
ورېځې کمانونه او ټپه يې تېره غشي
خپل ميانان کاندې قصابي لکه هغه
هغه فقيره نه ده د خوبانو شهزادګۍ ده
امرونه په عاشق کړي نوابي لکه هغه
د ډېر مودو راهيسې د وصال په انتظار وم
بېګا يې بوسه راکړه ثوابي لکه هغه
په تمه د ديدن يې ډېر کسان ورته ولاړ وي
پر لاره چې بدلېږي نقابي لکه هغه
وختونه دي لايه تېرېږي ګوره قلمدوسته
نږدې ده تا نه جوړ شي ربابي لکه هغه

غزل

که ډوب یم په غمو کې د اشنا، په تايي څه
که یار کوي زما سره جفا، په تايي څه
غمنازه غلی کېنه زه و هغه ښه جوړېږو
که کېږي یا که نه کېږي پخلا، په تايي څه
که وشي دیدن یا ونه نه شي دا به مې نصیب وي
که ځان سره کړېږمه تنها، په تايي څه
کلی را باندې تنګه شوه مجنون سره یو ځای شوم
مسکن مې شوه که ځنډه د بېدیا، په تايي څه
ابادي د دنیا واړه په ګټه ده ولاړه
خیر ده که زما برخه شوه ضرا، په تايي څه
اسانه شاعري نه ده چوپ کېنه قلمدوسته
که وشوم د خلکو د خندا، په تايي څه

غزل

وطن به مې ودان کړه که زما په وس کې وای
ورک مې خاینان کړه که زما په وس کې وای
حقدارو ته مې حق به اخیستله له زور گيرو
شریعت به مې روان کړه که زما په وس کې وای
بازار کې گرځېدای نه شې د ښځو بیرو بار وي
ستر مې بیبیان کړه که زما په وس کې وای
مرغۍ غوندې قتلېږي انسانان ډېره بې رحمه
قصاص مې قاتلان کړه که زما په وس کې وای
مامور چې جیګ منزل جوړوي څنگه حکومت دی
هر یو نه مې پرسان کړه که زما په وس کې وای
وړوګي کسان ناست دي د مشرانو په مقام کې
رخصت مې دا کسان کړه که زما په وس کې وای
ولس نیمایي قتل د افغان شو په جگړو کې
ختم مې په یو شان کړه که زما په وس کې وای

ټول خلک يې د کار او د روزگاره غورځولي
فېسبوک به مې وړان کړه که زما په وس کې وای
افغان د بېماري ويروس يوازې دی رشوت
بندي مې فاعلان کړه که زما په وس کې وای
ولور په خاطر ډېر ځوانان د لاسه مو ورکړي
ولور به مې ارزان کړه که زما په وس کې وای
پيسو ته چې يې سپي د دښمنانو د دين مينځي
ماړه مې دا کسان کړه که زما په وس کې وای
ددې وطن د هر يوه وگړي قلمدوسته
پوره به مې ارمان کړه که زما په وس کې وای

غزل

تا وکړه غوښه غرونه په شتاب که دې په یاد وي
ښوروا دې وکړه خلکو ته دریاب که دې په یاد وي

وطن ودان هوسا و، وطنوال مو خوښ خوشحال وو
ناپوهه تا چې وکړو انقلاب که دې په یاد وي

ظاهر پاچا په غرونو کې یواځې گرځېدله
ته وې په تګاوي کې په حجاب که دې په یاد وي

تعلیم او تعلیم په ښه صورت سره روان وو
د تا له برکته شوه خراب که دې په یاد وي

لکهاو شهیدان او یتیمان شول په وطن کې
د خپله کردو وایې په ځواب که دې په یاد وي

تا را وسته فوجونه د روسانو خپل بقا ته
وطن یې کړه تالا لکه سېلاب که دې په یاد وي

دینداره وطنوال مو د ټانګو لاندې غوښل شول
چې هېڅ یې نه و کړی بې ثواب که دې په یاد وي

وطن شو جهنم په وطنوالو ستا د لاسه
خه لاره پاکستان ته خه کولاب که دې په یاد وي

واک او صلاحیت د وروسانو شو په لاس کې
هغه چې، نه یې دین و، نه کتاب که دې په یاد وي

تا ویلې چې رژیم مو تر قیامت ده پایښودونکي
باطل نظام دې و لکه حباب که دې په یاد وي

پښتو متل ده وایي چې په زور کلی نه کېږي
نو ځکه چې ونه شوې کامیاب که دې په یاد وي

ظالمه! ها ظلمونه چې تا وکړه په دې خاوره
الله به وکړي تا سره حساب که دې په یاد وي

صوفي، حاجي، ملا خو ستا کلکه دښمنان وو
چې واړه دې کړه لاندې د تراب که دې په یاد وي

سوچه مسلمانان دې د اسلام په تور بندي کړل
تر اوسه لادرکه دي نایاب که دې په یاد وي

مغرور وي کبرجنه د هېچا پروا دې نه و
چې څښله دې بندي مخکې شراب که دې په یاد وي

نانز که د دښمن وي خپل وطن دې کړو برباده!
کورونه دې هوار لکه سراب که دې په یاد وي
دا زما لیدلی حال و چې مې ولیکه یارانو
په یادول یې کېږمه بیتاب که دې په یاد وي
وطن خراب وي جاړ شو له بنسټه قلم دوسته
که نه چې لکه گل و د گلاب که دې په یاد وي

شعر

پر ما يې خيال نشته بې حده زوروه ده
خه وکړم چاره خه ده زما نه مروره ده
په عاشقۍ کې به کړېږي
په شان د شمعي به ويلېږي
ديدن که ونه شي بېلتون يې خوندوره ده
خه وکړم چاره خه ده زما نه مروره ده
ډېره حسينه ده بې باکه
د زړه په وړلو کې چالاکه
لا خو وږه ده که نه ډېره مينه وړه ده
خه وکړم چاره خه ده زما نه مروره ده
زه مزدوري به يې د پلار کړم
دا خپله حق به ورنه ځار کړم
ما سره نه غږېږي ډېره غوسه وړه ده
خه وکړم چاره خه ده زما نه مروره ده
د جنکيو ښاپېرۍ ده
او د خوبانو شهزادګۍ ده
ډېره نيازينه د مورجاني بختوره ده
خه وکړم چاره خه ده زما نه مروره ده

د بشر رنگ يې لکه گل دی
خوږه وينا يې د بلبل دی
چې روانېږي ته به وايې چې کوتره ده
څه وکړم چاره څه ده زما نه مروړه ده
ډېره زيرکه ده هوښياره
ښه مسلماننه ده دينداره
د قلمدوست په طبعه ډېره برابره ده
څه وکړم چاره څه ده زما نه مروړه ده

د لوی فلسفي شاعر «غني خان» شعر نه په الهام سره!

دنیاوالو! کوي واړه دنیا سره خبرې

تاجر د زمانې کوي سودا سره خبرې

میین کوي په خیال کې د اشنا سره خبرې

مخمور کوي هر کله د مینا سره خبرې

(خو یو ته یې چې ته نه کوي زما سره خبرې)

بهار د هر انسان کوي خزان سره خبرې

اهونه د مظلوم کوي توپان سره خبرې

مجنون کوي په مینه بیابان سره خبرې

کاندي هر لېونی د خپله ځان سره خبرې

(خو یو ته یې چې ته نه کوي زما سره خبرې)

محبوبه کړي عاشق ته په قرار سره خبرې

شهید د وطن کاندې د مزار سره خبرې

په حق باندې منصور کوي د دار سره خبرې

عادل به خامخا کوي غدار سره خبرې

(خو يو ته يې چې ته نه کوي زما سره خبرې)

سترگې د اشنا کوي بادام سره خبرې
کارونه د هر چا کوي انجام سره خبرې

ژوندون د هر انسان کوي ايام سره خبرې
شعرونه د شاعر کوي الهام سره خبرې

(خو يو ته يې چې ته نه کوي زما سره خبرې)
هر څوک کوي په خپله استدلال سره خبرې

موسم د پسرلي کوي نهال سره خبرې
خاين به خامخا کوي وبال سره خبرې

تعصب د ژبې کاندي استقلال سره خبرې
(خو يو ته يې چې ته نه کوي زما سره خبرې)

پاچا کوي د تخت او د نګين سره خبرې
غمجن کوي هر کله د غمين سره خبرې

دنياوالو پوزېشن و پوستين سره خبرې
ما کړی قلمدوسته په يقين سره خبرې
(خو يو ته يې چې ته نه کوي زما سره خبرې)

غزل

که رښتیا وایمه سر به مې په دار شي

که چوپ کښمه زړګۍ مې ناقرار شي

ځینې خلک په رښتیا باندې خپه شي

نو حیران یمه چې څنګه به اظهار شي

دنیا ډک دی د غمونو عزیزانو

هغه پوه ده چې دنیا ځینې بېزار شي

تر پروڼ خو دې بایسکل نه و زړګیه

دا دولت دې کړه له کومه بیا په قار شي

حکومت دی خوبولی کار دې وکړه

نو طالع او بخت چې کله به بیدار شي

وطنوال مو د بهر بندي خانو کې

څه بلا غواړي وطن کې که یې کار شي

خانان واړه یو تر بله سره پالي

خو غریب سړی د دوی د سترګو خار شي

ورور ګلوي خو بيخي نشته ده په مور کې
وروڼه يو بل ته بيا زير لکه ښامار شي

که يې ګټه وي د حق په طرف اوږي
په تاوان کې بيا د حق ځينې انکار شي

نارينه واړه د ښځې غلامان شول
يو په سلو که خادم د مور او پلار شي

چا ويل چې پوخ کورونه نه جوړېږي
د معاشه ما ليدلې چې هزار شي

دلته هر څه چې کړي، وکړه قلمدوسته
نر هغه دی چې بيا هلته په گفتار شي

غزل

دنيا مخکې ده روانه موږ د شا په لور روان يوو
هغوی زموږ په شان دي مونږه هم د دوی په شان يوو
ورک يوو په دغه کې چې د فلانکي بابا لمسی يم
قومونه مختلف يوو خو يو بل سره وړان يوو
رحم او شفقت د سره نشته ده په موږ کې
د ورور په دښمني کې ځکه واړه باتوران يوو
دنياوالو سپوږمۍ ته له کماله رسېدلي
مشران مو وو خاين که نه همزولي د جاپان يوو
ابادي د وطن په اجتماع کېږي يارانو
د تورې خاوندان يوو، خو يو بل ته بدګومان يوو
تر څو چې نه شو يو موټی دلداره قلمدوسته
همدغسې بې وسه خوار او زار به په جهان يوو

غزل

په غم کې د وطن یمه انگار سره تړلی
احساس مې داسې وي لکه ښامار سره تړلی

چې وینمه د سترگو نه مې وینې را بهېږي
چې د خزانې چې وي غدار سره تړلی

وطن د ابادي د پاره یو هم نه را درومي
هر یو چې دی راغلی د ازار سره تړلی

وطن مو کړه برباد په ځان ځاني او تنبلي کې
ډېر کم به شي پیدا چې وي د کار سره تړلی

هغه نه مې قربان کړې چې خادم د خپل وطن وي
لعنت شه په هغه چې وي اغیار سره تړلی

د کاره غورځېدلی یم کونجکه مې شوه برخه
خوښ یمه قلمدوسته د اشعار سره تړلی

غزل

زړګۍ مې رانه ورکه ده د چا سره به وي
بلد نه و بل چا سره د قا سره به وي
خوښي وه ترېنه پاتې سرگردانه گرځېدله
بې تابه يار غمو کې د سودا سره به وي
ناروغو ته دوا او طبيبانو سره شته ده
زما د زړه دوا د مسيحا سره به وي
ډېر لرې پسې مه ګرځه که يار غواړې زړګۍ
فېسبوک کې ميلاوېږي خو جفا سره به وي
وختونه په عشرت کې تېروه زما دلبره
غمونه د دنيا واره زما سره به وي
چې راغلې دنيا ته قلمدوس ته ژرېدلې
بيا تګ دې هم دغسې د ژړا سره به وي

غزل

زوی چې د پلاره مرور شي سپری څه ووايي
سبا بېګاه ورته ببر شي سپری څه ووايي
په امېدو چې وي لوی کړی په اخر کې ځینې
بیا مور او پلار ته درد سر شي سپری څه ووايي
د ولس میندې خپل عورته باندې نه بدلوي
ورته خواږه لکه شکر شي سپری څه ووايي
نه ماشومان یې په خوله کېږي نه یې انږندې مني
وخت یې ترڅه لکه د زهر شي سپری څه ووايي
د زوی له کوره چې مجبور شي نو په ډکو سترګو
په بې وسۍ کې چې بهر شي سپری څه ووايي
چې خپل پردي شي قلمدوسته بیا به چېرته لاړ شي
چې عاشورا ورته اختر شي سپری څه ووايي

مستزاد

گوزاره سخته ده وطن کې سړی چېرته لار شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لار شي
مشران یو بل سره په جنگ دي
واړه غوښتونکي د اورنگ دي
خلک د دوی د لاسه تنګ دي
زمونږه سا نشته بدن کې سړی چېرته لار شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لار شي
درس او تعلیم نشته مکتب کې
شاگرد ناکام وي په ادب کې
د مور سره وي په غضب کې
فېسبوک سره وي په فتن کې سړی چېرته لار شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لار شي
ټول وطنوال مو پرېشان دي
د جنگ سره لاس او گربوان دي
واړه وطن نه گرېزان دي
جامه یې نشته ده په تن کې سړی چېرته لار شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لار شي

ټول باتوران مو شهيدان شول
کورونه ډک د یتیمان شول
مشران مو واړه غاصبان شول
خوندونه نشته په چمن کې سړی چېرته لار شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لار شي
دا پوډریان هم انسانان دي
ښارونه ډک د سایلان دي
بې کفایته مو مشران دي
ډېره سوکه ده په گفتن کې سړی چېرته لار شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لار شي
چې کور کهول یې ورته اور شي
چې خپل اولاد ورته تربور شي
چې وي بې تابه او رنځور شي
چې وخت تېر نه شي په مسکن کې سړی چېرته لار شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لار شي
ننگ او غیرت مو ولې ورک شو
ها اسلامیت مو ولې ورک شو
شملة او پټ مو ولې ورک شو

بازاری بښې شوې فېشن کې سړی چېرته لاړ شي
 مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
 یو کال مامور د یو دفتر شي
 مالک د کور او د موټر شي
 واړه چوپړ یې په نوکر شي
 ډالر چې راوړي په لمن کې سړی چېرته لاړ شي
 مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
 کوم چې وطن سره جفا کړه
 د وطن مال یې چور تالا کړه
 چې خپل ژوندون یې ښه هوسا کړه
 ژوند تېروي اوس په لندن کې سړی چېرته لاړ شي
 مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
 گورئ! ظالم مو امران دي
 ډېره زړه سخته بډایان دي
 پر مونږه بښې حاکمان دي
 دې نه چې ښخ وي په مدفن کې سړی چېرته لاړ شي
 مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
 هغوی چې پوه او صادقان دي
 ډېر په بد حال او په خپگان دي
 د خپل ژوندون پورې حیران دي

چې تل مدام وي په محن کې سړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
په قلمدوست وختونه تېر شو
د قیامت ورځ یې هېر شو
اوس خو مرګی ورنه چاپېر شو
که ور په یاد شي ځنگدن کې سړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي

غزل

ما درته مخکې وو ویلې خو تا نه منله
چې نازېدې زړګیه هغه باندي غل وخته
هغه په لاس چې مې اشنا نه پیغامونه لېږه
له بده بخته د اغیارو سره مل وخته
د مالګې قدر پاتې کېږي نه د هېچا سره
هغه چې تا صفت کاوه ګوره په چل وخته
ما چې کلونه په هغه باندي خواري کړي و
نورو ته خوږ لکه عسل ما ته حنظل وخته
پیسو لپاره تر لنډنه سفرونه کوي
لمانځه لپاره تر جوماته پورې شل وخته
چې مې د زړه په کور ساتله قلمدوسته ګوره
زما د مرګ لپاره څنګه په مورچل وخته

غزل

ستا په خاطر مې يو کتاب ليکلی

څه مې په وينه څه په خواب ليکلی

د انګونه تر ښو پورې دې

جدا جدا مې فصل و باب ليکلی

ياد يې پخیر وي د ځوانۍ وختونه

د تېر وختو مې د شباب ليکلی

چې ښه ولګي د اشنا په طبعه

په اهنګو مې د رباب ليکلی

سترګې کمزورې شوې لاسونه رپردي

دا مې څو بيته په عذاب ليکلی

خو مه يې ليکه قلم دوسته کنه!

د رقيبانو مې ځواب ليکلی

ولسي هينداره

ولس د تباهي په لور روان دي خدايه خير
وختونه چې تېرېږي په تاوان دي خداى خير
په هر څه باندې وينه د انسان ډېر قيمتي وه
اوس هغه هم د بوسو نه ارزان دي خدايه خير
د تا په کور کې څو رنگه خواړه پخول کېږي
گاونډي دې وچ ډوډۍ پورې حيران دي خدايه خير
انسان ته امنيت چې لوى نعمت دى د الله نه
چې نشته امن خلک پرېشان دي خدايه خير
لري دوه مخونه چې هر څوک دي په نړۍ کې
يو مخ د تا په لوري بل پنهان دي خداى خير
شريعت کې دوې ښځې يو سړي ته برابر شي
عجيبه ده چې ښځې قاضيان دي خدايه خير
ولس خوراکى قتل په جگړو شول بې مفهومه
کورونه کوڅې ډک د يتيمان دي خداى خير

مشران او د خانان زامن، ډاکټر او ماسټران شول
چې مري واړه کم بخته غریبان دي خدای خیر
سړي په ښځو باندې قاعدان دي خلق شوي
پر مونږه باندې ښځې حاکمان دي خدای خیر
هر څوک چې دې وطن سره جفا کوي یوازې
د زړه وینه خوړاک د شاعران دي خدای خیر
وړوګي کسان ناست دي د مشرانو په مقام کې
واکدار ددې وطن چې ماشومان دي خدای خیر
بې چاره قلمدوست چې خپل ژوندون پورې حیران دی
لا هم ور باندې خلک بد گومان دي خدایه خیر

د وطن گلستان

يادېږي دې وطنه گلستان وي په نړۍ

زانګو د مېړنو قهرمانان وي په نړۍ

هغه چې سومنات يې د اسلام په بری مات کړه

ټاټوبي د محمود غوندي شاهان وي په نړۍ

تش لاس سره انګرېز دې وشړلې له لمنه

خاوند د لوی غیرت او د ايمان وي په نړۍ

په بدو سترګو هېڅوک درته بد کتلی نه شوی

مدفن د زورګیران او غاصبان وي په نړۍ

سقراط او اپلاتون که په بهر کې عالمان نوو

ته مور د مولانا غوندي بچيان وي په نړۍ

دوستانو ته خوږه وي او پسته لکه اوبه وي

غليم ته لکه تندر د اسمان وي په نړۍ

بېټک په ټول جهان کې د مېلمه د پاره نشته

يوازې مېلمه پاله مهربان وي په نړۍ

درسونه د عبرت دې فرعونانو ته ښودلي
سبب د تباهۍ د وروسان وې په نړۍ
مشران دې خاينان وو چې تر اوسه يې بې وسه
که نه چې ته همزولي د جاپان وې په نړۍ
دیني تعلیم چې تا ته کوي دا عجیبه کار دی
د هند او پاکه مخکې مسلمان وې په نړۍ
دا ستا د ابادۍ فکر مشرانو سره نه وو
که نه چې ته خاوند د ښه پوهان وې په نړۍ
نو څومره صفتونه چې ستا وکړي قلمدوسته
زرها کړته مخکې د بیان وې په نړۍ

دیني وصیت

د جهل په ظلمت کې چراغونه عالمان
گلشن کې د توحید واړه قراء دي بلبلان
په دین چې کومه امر او یا نهې ده لیکلې
عالم دی په هغه باندې د نورو ترجمان
مقام یې دومره جیگ دی تر عابد او د ذاهده
خوبونه د عالم او عبادت د عابدان
چې مخ ته یې کتل په عبادت کې حسابېري
د علم برکت ده د الله ورته احسان
عادي سړی که مړ شي خپلوان ورپسې ژاړي
عالم پسې به وژاړي دا ځمکه و اسمان
نور خلک په محشر کې به په غم د خپله ځان وي
عالم به شفاعت وکړي د ډېرو مجرمان
په خپله عالم نه یمه خادم د علماء یم
د دوی له برکته که مې وېښي سبحان
مخ توری قلمدوست درته ای ربه خجالت یم
معاف مې کړه خاونده له عذابه د نېران

مدینه

ورېږي رحمـتونه د الله په مدینه
قلېږي دعاگانې د هر چا په مدینه
محشر کې به ونه ژاړي چې کړی ندامت وي
توبې ور سره کړې وي ژړا په مدینه
هر څوک چې ورته ور شي بېنوا نه پاتې کېږي
غمخور د ټول امت دی پادشا په مدینه
چې تېر د مور او پلاره شول خپل امت د پاره
رحمت د عالم فخر د بابا په مدینه
عاصي د سلو کالو چې دربار لره یې ورشي
ماشوم غونډې شي پاکه بې گنا په مدینه
اخلاص سره که ورشي مدینې ته قلمـدوسته
مطلوب به دې حاصل شي خامخا په مدینه

پاچا غونډې وي

هغه چې يار او مور و پلار لري پاچا غونډې وي
چې څنگ کې ښه زوی خدمتگار لري پاچا غونډې وي
تر اوسه پورې په دنيا باندې څوک نه دي ماره
چې د ماسام او د سهار لري پاچا غونډې وي
څوک چې نه اړ وي نه مخدوم وي نه خادم وي د چا
چې اسوده شانتې روزگار لري پاچا غونډې وي
چې نه رشوت خوري نه ضرر رسوي خلکو ته بس
نو چې حلاله کار و بار لري پاچا غونډې وي
پاچا په زوره حکومت کوي په خلکو باندې
څوک چې عزت لري، وقار لري پاچا غونډې وي
د پاچاهي عمر خو کم ده لکه باد تېرېږي
چې قلمدوست غونډې اشعار لري پاچا غونډې وي

مستزاد

وطنه لاړ شو کوم وطن ته چې امنیت وي هلته
اخ و ډب نه وي یو د بل سره الفت وي هلته
بې غمه ګرځي قاتلان
د هره قیده په امان
حامي یې وي یو قوماندان
لاړ شو یو ځای ته چې احکام د شریعت وي هلته
اخ و ډب نه وي یو د بل سره الفت وي هلته
دلته هر یو چې ویني غل دی
تر لاس رسی پورې معطل دی
اور د نفاق په موږ کې بل دی
که خدای وکړي چې بېداره حکومت وي هلته
اخ و ډب نه وي یو د بل سره الفت وي هلته
د چرس پوډر گرم بازار دی
دلته خو ورکه کار و بار دی
خلک د لوږې په فرار دی
ور درومي هلته که یو څه معیشت وي هلته
اخ و ډب نه وي یو د بل سره الفت وي هلته
ارامي نشته په وطن کې

خلک روان دي په فتن کې
زندگي غواړي په لندن کې
دين پسې نه گرځي يو څه غوندې راحت وي هلته
اخ و ډب نه وي يو د بل سره الفت وي هلته
زامن پلرونو ته توربور دی
په خپل ځواني پورې مغرور دی
خوارکي پلار ورته مجبور دی
هلته چې قدر د مشران وي اطاعت وي هلته
اخ و ډب نه وي يو د بل سره الفت وي هلته
شته دې واړه چور تالا شوه
څه په تياره څه په رڼا شوه
چې له طرفه د هر چا شوه
نه زورور وي نه مظلوم وي صداقت وي هلته
اخ و ډب نه وي يو د بل سره الفت وي هلته
دومره دولت له کومه کېږي
په کمپاينونو چې لگېږي
يا مارکېټونه چې جوړېږي
لاړ شو يو ځای چې نه رشوت نه خيانت وي هلته
اخ و ډب نه وي يو د بل سره الفت وي هلته
ډک وي د ښځو نه بازار

هره کوڅه کې بې شمار
عاشقان وژني په زار زار
لاړ شو چې لږ څه غوندې پت وي او غیرت وي هلته
اخ و ډب نه وي یو د بل سره الفت وي هلته
کوڅې کړې بندې کثافتو
ښاروال ویده ده په خیالاتو
نو مسوول څوک ده د حالاتو
لاړ شو یو ځای ته چې بوی نه وي نظافت وي هلته
اخ و ډب نه وي یو د بل سره الفت وي هلته
پوهه تعلیم مو اسماني شوه
ټول د جنگونو قرباني شوه
په ملک خپوره ناداني شوه
که مو نصیب وي چې لږ پوهه معرفت وي هلته
اخ و ډب نه وي یو د بل سره الفت وي هلته
دو څلوېښت کاله کېږي جنگ دی
ټول پلانونه د فرنگ دی
کال چې تېرېږي په بل رنگ دی
نه جنازې وي د ځوانان نه مصیبت وي هلته
اخ و ډب نه وي یو د بل سره الفت وي هلته
پرهار پرهار شولې وطنه

مزار مزار شولې وطنه

ډېر ناقرار شولې وطنه

د قلم دوست سره به خو چې عدالت وي هلته

اخ و ډب نه وي يو د بل سره الفت وي هلته

شعر

داسې نه ده چې تمام عمر به خاندې
دا خندا به درته زړې د ژړا شي

څوک چې ډېر خاندې مستی کې عزیزانو
خپل خندا ورته فوجونه د بلا شي

د دنیا په راشه درشه مه نازېږه
تر پرونه و پاچا سبا گدا شي

و هر چاته خپل عمل د لارې مل دی
چې هر څه دې وي کرلی درته ها شي

په هېچا باندې زیاتي مه کوه گوره
کله وار د ادې کله د ابا شي

خاین هر څومره چې پټ کړي خیانتونه
بیا یې وگوره مخ توری وی رسوا شي

په دنیا پورې زړه مه تړه دلبره
ژړنده گړې هم کېدای شي چې پاچا شي

بد مرض دی ځان ځاني او نفاق وروڼو
په هر ملک چې دا مرض ګډ شي تبا شي
چې فاسد ده حکومت شریعت نشته
نو په هر ځای کې قتلونه بر آلا شي
بې رشوته هېڅ کار نه کېږي دولت کې
دا تورتم به په افغان کله رڼا شي
یو دوه کاله چې مامور د یو دفتر وي
بیا خاوند د مارکېټو او کرولا شي
د وطن به غم نږدې ده لېونی شي
قلمدوست به فارغ کله د سودا شي

غزل

ته څه پوهېږې جدایي کې څه پر ما تېرېږي
 شپې مې واړه تر سهاره په ژړا تېرېږي
 زه یې په غم کې تر سهاره تېروم په وینه
 رقیب سره زما د قصده په خندا تېرېږي
 یوه خولگۍ باندې چې راکړله خپه غوندې شوه
 سړی چې مینه کوي خود به د دنیا تېرېږي
 کله به غم وي په سړي کله خوشحاله گرځي
 څوک دې دا نه وایي پر ما ده په هر چا تېرېږي
 وخت د اوبو په شان روان دی خپل مزل په لورې
 چا ته ثواب شي په چا باندې په گنا تېرېږي
 چا ته څو رنگه خوراگونه وي په مخکې ایښی
 په چا تش لاس په امېدونو د سبا تېرېږي
 څوک تر سهاره په نشه کې د شرابو ډوب وي
 په چا تمامه شپه لاسونه په دعا تېرېږي
 د دنیا ژوند دې غلط نه کړي قلمدوسته گوره
 څنگه چې تېر شو په عالم داسې پر تا تېرېږي

شعر

رقيب ورته جوړ کړی دسیسه ده په دروغو
چې ورځ په ورځ کمېږي اعتبار د قلمدوست
خیر دی چې اوس زوړ شوی په لکړه باندې ګرځي
ځوانۍ کې ما لیدلې و رفتار د قلمدوست
دوستان تښتي پیري او بې وښۍ کې له هر چا نه
که نه چې مخکې جوړ و ښه بندار د قلمدوست
یاران ورنه چاپېر لکه مچان وو په هستۍ کې
اوس وینمه سوړ شوی دی بازار د قلمدوست
هر زخم ته دوا د طبیبانو سره شته ده
میلاو نه شو دوا د زړه پرهار د قلمدوست
که ښه را سره کړې دغه یې وخت دی که پوهېږي
بیا مه لګوه شمعې په مزار د قلمدوست
مسکن مې شوه کونجکه د نصیب سره په جنگ یم
شپې داسې تېرېږي تر سهار د قلمدوست

ما ويل چې بوداتوب کې لږ بې غمه اسوده شم
کم نه شو د اوږو نه کله بار د قلمدوست
زمانه بې وفاده او ياران يې مطلبې دي
يو نه شو د الله لپاره يار د قلمدوست
هغه د زړه له حاله څه پوهېږي نا ليدلی
يا دا چې به لوستلی وي اشعار د قلمدوست

شعر

د ډېره خوشحالي نه په جامو کې نه ځايېدم
ديدن وعده دې کړې و جانانه برائې

پوه نه شوم چې غفلت و که دې هېر کړمه دلبره
تېر شو ما باندې سخته بې له تا نه برائې

زړګۍ مې تر سهاره کړېده درېسې ياره
د زړه دنيا مې و درېسې ورانه برائې

لاره مې در څارله تر سهاره خو رانغلې
اسوېلې مې ختله تر اسمانه برائې

تنگ شو را باندې کور او کلي و وټم بېديا ته
طاقت او صبر تللی و له ما نه برائې

لښکر دې د غمونو چې راغلی وو تنها وم
کاش! تلمه قلمدوست سره ای گرانه برائې

يادښت:

ددې کتاب ليکل شوي شعرونه د «جمهوريت» دورې تر
پايه ويل شوي دي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library